

ГҮНОХ
БУДАНИ
АЛОҚАИ ЧИНСӢ
ВА
БАХШИШ

Ҷош Макдауел

ГУНОХ
БУДАНИ
АЛОҚАИ ЧИНСӢ
ВА
БАХШИШ

Ҷош Макдауел

Мундарица

Боби якум	
Алокаи чинсӣ ва эҳсосоти гуноҳ	4
Боби дуюм	
Роҳи ҳалосшавӣ аз ҳисси гуноҳ.	10
Боби сеюм	
Дигаронро бахшидан	20
Боби чорум	
Ҳалосӣ аз занҷири кинаву адовати пештара	29
Боби панҷум	
Таҳқиротҳои шаҳвонӣ.	39
Иловаи якум	
Масъалаҳо оид ба таҳқироти шаҳвонӣ.	49
Иловаи дуюм	
Ин рӯйхати китобҳоест, ки шумо дар ҳаёти ҳаррӯзаи худ истифода бурда метавонед	57
Чор қонуни рӯҳонӣ	
Шумо дар бораи ин шунда будед?	58

Originally published in English under the title
Sex, Guilt & Forgiveness.
© 1990 by Josh McDowell.

All rights reserved. Translated by permission.

© 2000 for the Tajik edition.

Алоқаи ҷинсӣ ва эҳсосоти гуноҳ

„Ман кори хуб дорам ва ҳамеша дар корҳои ҷамъиятӣ фаъолона иштирок мекунам. Зани зебо ва се фарзанд низ дорам. Аз рӯи вазифае ки иҷро мекунам, ба ман баъзан лозим меояд, ки аз шаҳр берун биравам ва чунин ҳодисаҳо айнан ҳамон вақт рӯй медоданд. Вақте ки аз хона баромада мерафтам, ҳамеша бо занҳое, ки дар никоҳи ман нестанд, хобухез мекардам, вале чанде пеш занам аз ин корҳоям бохабар шуд. Ман худро гунаҳгор ҳис мекунам ва шармам меояд. Аз барои кайфиятҳои яклаҳзагӣ қариб буд, ки ному шӯҳрат, вазъият, мартабаи баланд, музди меҳнатам, оила, никоҳ, муносибати нек ва боварии аксарияти дӯстонамро гум кунам. Акнун чӣ хел зиндагӣ кунам? Ман худро шармандаву гунаҳгор меҳисобам. Шумо ба ман кӯмак карда метавонед?“

Шавҳари бевафо

„Ман бо Курт ном марде алоқаи ҷинсии беникоҳ доштам ва аз занҷирҳои ишқу шаҳвати ӯ озод шуда наметавонистам. Чунин вазъият ба тамоми зиндагиам таъсири худро мерасонд. Ман дар назари худ одами пасту нопок будам.

Бо алоқаи ҷинсӣ машғул шуда, дар ҳаётам ҳиссиёти беканорию танҳоиро аз сар гузаронидам. Ин ҳиссиёт ба гарданам тарсу шармандагиро бор кард ва ман ин бори гаронро ҳар рӯз ҳамчун чизи ба ман хеле зарур бо худ гирифта мегардам. Курт бо пардаи сийёҳи ишқи бардурӯғаш пеши ҷашмонамро торик ва диламро реш-реш кард. Аз ин ҳодиса инчониб ҳафт сол гузаштааст, вале дили дардмандам то ҳол шифо наёфтааст.“

Одами танҳо, ки то ҳол дар азоб аст

„Ман бо як дӯстам ҳамбистар шудам ва фикр мекардам, ки ин қорам дуруст аст... Вале дертар фаҳмидам, ки ҳомиладор шудаам. Ё аз ин дар ғазаб шуда, гуфт, ки ба ҳамааш худам гунаҳгор ҳастам ва бояд кӯдакро аз батни худ исқот (аборт) кунам. Ҳамин тавр, барои он ки падару модарам шарманда нашаванд ва дӯстам Метт маро партофта наравад, ман кӯдакро аз батни худ исқот кардам. Вале Метт дигар ба наздам намеояд. Чӣ хел Худо маро баъд аз чунин қорҳои ношоямам дӯст дошта метавонад? Ман дар ҳаяҷон ҳастам. Магар Худо дар ҳақиқат маро дӯст дошта, бахшида метавонад?“

Духтаре, ки ҳамеша дар ҳаяҷон аст

Роли пайвасткунандаи алоқаи ҷинсӣ (секс)

Ба ҳамин маъно мактубҳои бешумор гирифтам ва маслиҳатҳо дода, боварӣ ҳосил кардам, ки алоқаи ҷинсӣ дар ҳақиқат яке аз чиҳатҳои муҳими зиндагии мо мебошад. Ба алоқаи ҷинсӣ як омилӣ пурқуввати пайвасткунандае дохил карда шудааст, ки ду шахс худро ба якдигар бахшида, яъне зану шавҳарро мустаҳкам ба ҳам мепайвандад. Мақсади алоқаи ҷинсӣ ҳеҷ гоҳ аз он иборат набуд, ки касе танҳои барин ҳиссиёти аз ҳама бузургтарину душвортаринро аз сар гузаронад.

Қувваи алоқаи ҷинсӣ ё моро ба ҳам пайваст мекунад, ё аксар вақт бо ҳисси гуноҳ, шарм ва тамоман ҳоли буданаш аз ҳамдигар дур месозад. Алоқаи ҷинсӣ яке аз омилҳои мусбати ҳаёти мо шуда метавонад, албатта агар мо аз рӯи нишондодҳои кушоду равшани офаридгори муносибатҳои ҷинсии байни марду зан — Худовад, амал кунем. Дар ҳақиқат Худовад алоқаи ҷинсиро бо воситаи никоҳ офарид, то ки одамо аз танҳои наҷот диҳад. „Хуб нест, ки одам танҳо бошад“ (Ҳасй 2:18). Вале магар аҷоиб нест, ки ҳуди ҳамин муносибатҳои, ки Худо барои хотима додани танҳои инсоният офаридааст, дар акси ҳол аксар вақт ба танҳои оварда мерасонад?

Бахшиш — давои эҳсоси гуноҳ аст

Умуман гуфтани ҳастам, ки аз ҳамаи бадбахтиҳо, яъне аз шикастадилӣ, ҳисси гуноҳ, бадбинӣ, ҳафағи ва ғаму андӯх роҳи ҳалосӣ ҳаст. Натиҷаи нодурусти алоқаҳои ҷинсӣ ё таҳқиркуниҳоро, ки одамонро аз ҳам ҷудо месозад ва зиндагиву оилаи онҳоро вайрон мекунад, то дараҷае бартараф намудан мумкин аст, албатта агар одамон фаҳманд, ки бахшида шудаанд ва бо ин роҳ рӯҳбаланди бахшиши дигарон гарданд.

Вақте ки Билли Грэм дар Гонолулу баромад мекард, ба ҳамаи онҳо як гурӯҳи иборат аз 20 психологҳои соҳибэҳтиром фиристода шуданд. Онҳо бояд мавзизаи ўро аз назари танқидӣ гӯш карда, барои рӯзномаҳо

маколаҳо тайёр менамуданд. Хамаи психологҳо дар мулоҳизаҳои худ ба як фикр омада буданд. Вақте ки д-р Грэм одамонро барои тавба ва кабули бахшиши Худованд даъват менамуд, суханонашро психологӣ асоснок мекард.

Вақте ки бо ҷавонон гуфтугӯ мекунам, аксарияташон аз ман мепурсанд: „Оё Худо дар ҳақиқат маро дӯст дошта ва бахшида метавонад?“ Онҳо бо ин савол қариб ҳамеша алоқаи ҷинсии беникоҳро дар назар доранд. Ин ҷавонон ҳеҷ бовар намекунанд, ки Худо онҳоро бахшида метавонад. Онҳо гумон мекунанд, ки гуноҳи азиме содир кардаанд ва азбаски сухан дар бораи алоқаи ҷинсии беникоҳ меравад, худро ҳеҷ гоҳ бахшидашуда ҳис карда наметавонанд.

Маҳз ҳамин фикр баръакс суханҳои Худо мебошад, ки дар Китоби Муқаддас гуфта шудааст.

Саргузашти Довуд

Пеш аз ҳама бояд бидонем, ки Худо алоқаи ҷинсиро гуноҳ ҳисоб намекунад. Дар ягон ояти Китоби Муқаддас гуфта нашудааст, ки алоқаи ҷинсӣ чизи бад ё мурдор аст. Баръакс. Дар ҷанҷои Китоби Муқаддас, ки онди алоқаи ҷинсӣ навишта шудааст, ё рӯйрош ва ё бо зермаъно гуфта мешавад, ки он чизи олиҷаноб аст.

Пас аз кучо дар одамон тасаввуроте пайдо шудааст, ки Худованд алоқаи ҷинсиро маҳкум месозад? Ин албатта аз нодуруст фаҳмидани оятҳои Китоби Муқаддас бармеояд. Дар он ҷо гуфта шудааст, ки рафтори нодуруст ва ё суиистеъмолкунӣ алоқаи ҷинсӣ гуноҳ аст. Вале агар шумо нисбат ба алоқаи ҷинсӣ рафтори нодуруст надошта бошед, метавонед аз он танҳо хубиро ба даст оред.

Яке аз мисолҳои ба ҳама маълум мисоли шоҳи Исроил — Довуд аст. Ин мисол ба мо нишон медиҳад, ки агар одам аз иҷро намудани мақсади аввалини Худованд рӯй гардонад, ба ҷӣ аҳвол гирифта мешавад. Алоқаи беникоҳи Довуд бо Батшобаъ ном зани бегона яке аз мавзӯҳои дӯстдоштаи филмбардорони Ҳолливуд шуда буд. Вале он чизе, ки мо одатан онро дар экран дида наметавонем, ин задухӯрди ботинии Довуд барои гуноҳи содиркардааш мебошад. Худи ӯ ҳиссиёти ботиниашро чунин тасвир мекунад: „Вақте ки хомӯш будам, устухонҳоям аз ғиғони ҳаррӯзаи ман мепӯсид, зеро ки рӯзу шаб дасти Худованд бар ман фишор меовард ва илики ман ба хушкӣ тобистон мубаддал шудааст“ (Забури 31:3–4).

Оё шумо ягон бор чунин ҳиссиётро аз сар гузаронидаед? Довуд хӯрок хӯрда наметавонист, вай тамоми рӯз бо худ мубориза мебуд ва ҳарорати баданаш баланд мешуд. Вай ҳис мекард, ки Худо ӯро мачбур месозад, то ба маънои қори кардааш сарфаҳм биравад. Худо аз мо низ чунин корро интизор аст. Яке аз беҳтарин намудҳои мубориза бар зидди чунин ҳиссиёт ин ҳучуми рӯ ба рӯ аст, ки Довуд айнан ҳамин корро кард.

Дар айни ҳол Довуд барои рӯпӯш намудани гуноҳи зинокориаш ба гуноҳи одамкушӣ даст зад. Вале Худо ба ҳамаи ин нигоҳ накарда, Довудро „Марди писандидаи Худ“ номид. Дар Китоби Муқаддас Довуд ҳамчун марди писандидаи Худованд омадааст. Биёед акнун як қатор воқеаҳоеро дида мебароем, ки сабаби содир кардани гуноҳ ва шифоёбии рӯҳии Довуд шудаанд.

Боре, бегоҳирӯзӣ, Довуд дар болохонааш гаштугузор мекард ва ногаҳон тамоми вучудаш ба ҳаяҷон афтод. Ин лаҳза ӯ ба Пипин Том ном марди кунҷкове, ки одати аз паси ҳама поиданро дошт, монанд буд. Довуд аз болохонааш Батшобаъ ном зани яке аз сарбозонашро дида монд, ки машғули оббозӣ буд.

Дар он ки Довуд нохост Батшобаъро дар ин ҳол дида монд, гуноҳе набуд. Вале Довуд на танҳо ўро дид, балки бо диққат ба вай нигоҳ мекарду аз пасаш мепоид. Ҳамин тавр Довуд ба васвасаи шайтон афтод ва шахсеро ба назди он зан фиристод. Занро ба қасраш оварданд, Довуд бо вай хоб кард ва Батшобаъ ҳомиладор шуд.

Ҳамин ки Довуд аз ҳомиладор шудани Батшобаъ огаҳӣ ёфт, чорае чувст, то гуноҳашро пинҳон кунад. Бинобар ин шавҳари Батшобаъ, Ўриёро аз майдони ҷанг ҷавоб дод, то ки омада бо занаш ҳамбистар шавад ва ҳомиладории Батшобаъро ба гардани худ гирад. Вале азбаски дили Ўриё ба ҳамяроқонаш месӯхт, ӯ ба хонаи худ барнагашт. Он вақт Довуд коре кард, ки Ўриё дар майдони ҷанг кушта гардад ва Батшобаъ зани қонунии ӯ шавад.

Вале бо ин қораш Довуд ҳамаро фиреб дода натавонист. Ин гуноҳаш аз дарбориён пинҳон намонд ва асли воқеа дар қаср овоза шуд. Оқибат Худо ба назди Довуд пайғамбари Худ — Нотонро мефиристад, то ки Довуд ба гуноҳҳои содиркардааш иқрор шавад. Нотон ба вай масалеро нақл мекунад ва он ба Довуд ҷунон таъсир мекунад, ки вай ба зону меафтад. Ин аст он масал:

„...Дар шаҳре ду мард буданд, яке сарватдор ва дигаре камбағал. Сарватдор гову гӯсфандони зиёде дошт, вале камбағал танҳо як меши майдаяк дошт, ки онро харида парварида буд ва он дар назди ӯ бо якҷоягии бачаҳояш калон мешуд, аз нони вай меҳӯрд ва аз косаи вай менӯшид, ва дар бағали ӯ меҳобид ва барои ӯ мисли духтар буд.

Ва мусофире назди сарватдор омад ва дили ӯ нашуд, ки яке аз гӯсфандон ва ё говони худро гирифта, барои он меҳмон хӯроке тайёр кунад, балки меши камбағалро гирифта, барои шахсе, ки ба назди ӯ омада буд, хӯроке тайёр кард“ (2-Подшоҳон 12:1–4).

Довуд аз шунидани чунин суханҳо ба ғазаб омад. Ў нафаҳмид, ки суханҳои Нотон рамзӣ ҳастанд. Вай гумон кард, ки Нотон бо ин нақлаш ходисахоеро, ки дар дарбори ҳудаш рӯй додаанд, дар назар дорад ва меҳаҳад, ки Довуд он марди бою беинсофро чазо диҳад. Барои ҳамин Довуд гуфт:

„...Қасам ба ҳаёти Худованд, ки марде ки чунин амал кардааст, сазовори қатл аст. Ва барои меиш вай бояд чор баробар талофӣ диҳад, барои он ки чунин амал кардааст.

*Ва Нотон ба Довуд гуфт: Он мард ту ҳастӣ“
(2-Подшоҳон 12:5–7).*

Хушбахтона, Довуд инро инкор накард. Вақте ки ба ӯ гуноҳашро кушоду равшан нишон доданд, вай иқрор шуд, ки дар ҳақиқат гунаҳгор аст.

Довуд фаҳмид, ки қонунҳои одоби ахлоқро вайрон карда, кас пеш аз ҳама бар зидди Худо гуноҳ мекунад. Бинобар ин, вақте ки касе беникоҳ бо ягон кас алоқаи ҷинсӣ мекунад, на танҳо ба он одам, балки ба Худованд ҳам зиён мерасонад. Ин аввалин ҷизест, ки Довуд дарк кард.

Аҷоибаш ин аст, ки Довудро на пештар, балки баъд аз содир кардани гуноҳ бар зидди Батшобаъ ва шавҳари вай „Марди писандидаи Худо“ номиданд. Азбаски Довуд ба ҳамаи гуноҳхояш иқрор шуд, Худованд ҳам тамоми гуноҳҳои ӯро бахшид. Бинобар ин қадами аввалине, ки шумо барои озодшавӣ аз ҳисси гуноҳ, дарду ғами зиндагӣ ва ба даст овардани бахшиши Худованд мегузоред, бояд тавба ва иқроршавии шумо дар аъмол ва гуноҳҳои содиркардаатон бошад. Агар шумо бовар накунед, ки Худо шуморо бахшида метавонад, Довудро ба хотир оред ва бобҳои 50 ва 31-уми Забурро бо диққат хонед.

Ҳар ҷизро бо номи аслиаш номбар кунед

Магар бо шумо ҳеҷ вақт чунин нашудааст, ки ҳамаи корхоятон ба ҳолати бадтарин афтада, фикри онро мекардед, ки вақти гузаштаре ба қафо гардонед ва мегуфтед: „Кошки бори дигар ба сахарии имрӯза баргашта метавонистам“, „Ох, кошки ҳозир фасли тобистон мешуду ман ҳамаи корхоямро аз аввал сар мекардам“?

Агар шумо нисбати гуноҳе, ки дар натиҷаи алоқаи ҷинсӣ ба вучуд омадааст, чунин гумон кунед, ман барои шумо хабари хуше дорам. Дар Китоби Муқаддас ҳар як кори бади мо гуноҳ номида мешавад, вале Худо ҳамеша гуноҳҳои моро мебахшад.

Дар Китоби Муқаддас гуфта мешавад, ки гуноҳ — як ҷизе хеле бад аст. Агар нағзакак фикр кунем, бояд ҳайрон нашавем, ки дар Китоби Муқаддас чунин навишта шудааст: „Чунки ҳама гуноҳ кардаанд“

(Румиён 3:23). Ин ҳақиқат аст! Ҳар яки мо корҳои бад карда, гуноҳ содир мекунем.

Ҳеч кас ба заифии худ иқрор шудан намеҳадад. Мо тайёр ҳастем, ки дигаронро айбдор карда, барои рӯпӯш кардани рафтори нодурусти худ дар алоқаи чинсӣ ва дар дигар камбудихоямон вазъиятро айбдор кунем. Айбдор кардани дигарон мисли замонавӣ, ки Одаму Ҳавво зиндагӣ мекарданд, қадимӣ буда, мисли ҳаёти ҳозираи мо нав аст. Одам Ҳавворо айбдор мекунад, ки ба ӯ меваи манъшударо дод. Гӯё ки ҳудаш дар ин кор ҳуқуқи интиҳоб карданро надошт. Ҳавво дар навбати худ морро айбдор мекунад, ки вайро фиреб кардааст ва ӯ чӣ кор карданаширо намефаҳмид.

Айнан ҳамин тавр мо низ ба васваса меафтем ва худро сафед карда, чунин мегӯем: „Бале, ман бе никоҳ бо зане (марде) ҳобу хез мекардам, ки ин албатта бар зидди хости Ҳудованд аст. Вале ман ўро дӯст медоштам. Охир ман заиф ҳастам. Чисми ман инро талаб мекард.“

Шояд ҳамаи гуфтаҳои то рост бошад. Лекин барои Худо чизи муҳим он аст, ки мо дар гуноҳхоямон иқрор шуда бигӯем: „Ҳудованд, ман гуноҳ кардам“. Гуноҳ — айби ҳуди мост.

Худо медонист, ки дар ҳаёти Довуд чӣ ҳодисаҳои рӯй медод. Ва Ҳудованд низ медонад, ки дар ҳаёти мо чӣ воқеаҳои рӯй медиҳад. Вай аз ҳамаи корҳои мо бохабар аст. Дар Китоби Муқаддас қушоду равшан гуфта мешавад: „Ҳама чиз дар пеши чашмони Ў бараҳна ва ошкор аст“ (Ибриён 4–13). Дар назари аввал ин даҳшатовар аст, ки мо ҳеч чизро аз Ў пинҳон дошта наметавонем. Вале вақте мефаҳмем, ки муҳаббати Ҳудованд дар ҳаматарафа донишмандии мо асос ёфтааст, диламон тасалли меёбад. Хулласи гап, касе вучуд дорад, ки дар ҳақиқат моро мефаҳмад.

Дуруст аст, ки Худо ҳамаи корҳои моро медонад ва меҳадад ба мо кӯмак кунад. Ва дар Китоби Муқаддас аз аввал то охираш дар бораи ҳамин навишта шудааст. Аз ин китоб мо фаҳмида метавонем, ки Худо ба мо ғамхорӣ мекунад ва меҳадад кӯмак кунад, ки мо аз корҳои бад даст кашем. Дар ҳақиқат, танҳо Ў метавонад ҳаёти моро чунон иваз кунад, ки он ба „субҳ“ ё ба „аввали тобиштон“ монанд шавад. Ин аст бахшиши Ҳудованд.

Шумо аз боби оянда бехтар фаҳмида метавонед, ки бахшиши Ҳудованд чӣ маъно дорад.

Роҳи халосшавӣ аз ҳисси гуноҳ

Директори табобатхонаи рӯҳии шаҳри Ноксвилли штати Теннесси боре чунин гуфт, ки 50% беморони табобатхонаи ӯ кайҳо метавонистанд ба хонаҳояшон баргарданд, албатта, агар онҳо медонистанд ва бовар мекарданд, ки баҳшида шудаанд. Вале чӣ тавр фаҳмем, ки мо баҳшида шудаем ва бо ин роҳ худро аз ҳисси гуноҳ халос кунем?

Иқроршавӣ — оромиши ҷон аст

Аз навиштаҳои Китоби Муқаддас ба мо маълум мегардад, ки барои ҳис кардани баҳшида шуданамон мо бояд се корро анҷом диҳем. Чӣ хеле ки дар боби якум мушоҳида кардем, қадами аввалин ин иқроршавӣ дар гуноҳҳои худ аст.

Баъд аз он ки мо ба гунаҳгор будани худ иқрор шудем, бояд қадами дуюмро гузорем, ки ин тавба кардан аз гуноҳҳо дар назди Худованд аст. Юҳанно муқаддас гуфтааст: „Агар мо гуноҳҳои худро эътироф кунем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок намояд“ (1-Юҳанно 1:9).

Калимаи „*этироф*“, ки дар ин ояти Китоби Муқаддас истифода бурда шудааст, чунин маъно дорад: „Чизе ҳаст, рост мегӯем“. Бо ибораи дигар гӯем, мо бояд бо гуфтаҳои Худованд розӣ шуда, қабул кунем, ки гунаҳгор ҳастему Исои Масеҳ барои гуноҳҳои мо ҷон додааст.

Шояд ин кор ба шумо душвор набошад, вале бисёр вақт чунин мешавад, ки мо мехоҳем худро „сафед“ кунем. Гоҳо чунин мешавад, ки мо гуноҳи худро ба гардан гирифтани намеҳоҳем. Баъзан ин кор барои он рӯй медиҳад, ки мо дар як ҳолати номуайяни қарор дорем ва аксар вақт нодуруст будани рафтори худро намефаҳмем. Баъзан мо намеҳоҳем аз гуноҳамон даст кашем, баръакс, мехоҳем боз ва боз онро тақрор кунем. Аммо вақте Худо мегӯяд, ки: „Агар иқрор шуда, тавба кунед...“ ин дар айни ҳол огоҳӣ ва даъвати Худованд барои даст кашидан аз гуноҳ ва гунаҳкорист.

Ман медонам, ки дар ин ҳолат бо шумо чӣ ҳодиса рӯй медиҳад. Дар майнаи шумо фикрҳои гуногун пайдо шуда, шумо ҳар гуна баҳона

мечӯед, то ки тавба кардан лозим нашавад. Барои ҳамин, пеш аз он ки сӯхбатамонро дар ин бора давом диҳем, биёед далелҳои ба ҳама маълумро дида мебароем:

1. „*Аз ин корҳо взақти зиёде гузаштааст ва ман қариб ҳамаашро фаромӯш кардаам*“. Рост аст, ки қариб, вале на ҳамаашро. Худо бароятон чизе бехтаре дорад. Вай мехоҳад, ки шумо ба пуррагӣ аз ин корҳо даст кашед ва дар оянда шуморо фикри гунаҳкор буданатон дигар азоб надиҳад.
2. „*Фикр намекунам, ки рафтори нодуруст кардаам ва худро гунаҳкор намеҳисобам*“. Агар шумо аз рӯи ҳиссиётатон зиндагӣ кунед, он метавонад шуморо ба ҳалокат оварда расонад. Албатта, ин он маъноеро надорад, ки мо бояд нисбат ба эҳсосотамон бепарво бошем. Баръакс, мо бояд ба он беаҳамият набошем. Муносибати мо нисбат ба эҳсосот бояд бештар ба хабару маълумотҳои боваринок ва ба меъёри воқеӣ асос ёфта бошад, бо ибораи дигар гӯем, ба он чӣ ки Худо фармудааст.
3. „*Агар ман ба ин кор баргардам, метавонам шахсиро, ки ба он ҳамроҳ шудааст, таҳқир кунам*“. Лекин пеш аз ҳама Худованд таҳқир карда шудааст ва маҳз ҳамин масъаларо ҳал кардан лозим аст.

Ба гуноҳи худ иқрор шуда, тавба кардан на танҳо барои рӯҳ, балки барои ҷони мо низ фоидаовар аст. Мо ба Худо ҳеҷ чизе гуфта наметавонем, ки аз Ё пӯшида бошад. Вай аз ҳамаи қору рафтори мо бохабар аст. Вале ба воситаи тавба мо бо Худо гуфтугӯ мекунем ва Ё ҷараёни солимгардонии моро оғоз менамояд.

Ба даст овардани бахшиш

Юҳанно гуфтааст: „Агар мо гуноҳҳои худро эътироф кунем, Худованд амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок намояд“ (1-Юҳанно 1:9). Ин дастури Ё ба мо нишон медиҳад, ки ҳисси бахшида шудан ба ду қисм тақсим мешавад:

1. Мо бояд ба гуноҳхоямон иқрор шуда, тавба кунем ва вақте ки ин қорро қардем...
2. Худо моро мебахшад ва пок месозад.

Қадами охирин дар роҳи ба даст овардани бахшиши Худованд дар қисми дуюми насихати Юҳанно оварда шудааст. Худованд на танҳо мехоҳад, ки мо дар гуноҳхоямон иқрор шавем. Ё мехоҳад мо фаҳмем, ки Худо гуноҳҳои моро бахшидааст. Чаро ин муҳим аст?

Дар баъзе мавридҳо ин ҷараёни тавбакуниро то як дараҷае шахсӣ ва ё пурра мегардонад. Ниҳоят ба баъзеи мо қабул кардани бахшиш хеле

душвор аст. Мо фикр мекунем, ки ин чизе на он қадар зарур аст ва кӯшиш намекунем, ки онро ба даст орем, чунки намехоҳем аз қорҳои пештараамон даст кашем, гарчанде медонем, ки ин қорамон нодуруст аст.

Тасаввур кунед, ки шумо дар биёбон бо тиллокови ботачрибае вохӯрда, ба ӯ мегӯед: „Ман ташна ҳастам, ба ман каме об диҳед“.

„Марҳамат, дӯстам, — мегӯяд ӯ, — ана, аз ин обдон нӯшед“.

Вале агар шумо таклифи ӯро рад карда, он обро нанӯшед, на танҳо аз об маҳрум мешавед, балки дурӯғ будани „иқроршавиатон“, ки ташна ҳастед, маълум мешавад. Табиатан, вақте ки одам ташна мемонад, албатта об менӯшад. Ин ба ҳама маълум аст. Вақте ки ба шумо об таклиф мекунанд, шумо наметавонед онро нагиред ва нанӯшед.

Асоси баҳшида шудани гуноҳҳои мо — ин марги Масеҳ дар рӯи салиб аст. Дар Китоби Муқаддас хеле фаҳмо гуфта шудааст: „... ба василаи қурбонии якбораи ҷисми Исои Масеҳ тақдис ёфтаем“ (Ибриён 10:10). Исо 2000 сол пеш дар рӯи салиб ҷон дод. Вай ҷонашро барои баҳшида шудани тамоми гуноҳҳои шумо, ки дар гузашта, ҳозира ва оянда мекунед, фидо кардааст. Айнан ҳамон тавре ки дар ривояти тиллоков оварда шудааст, „об“ — ин баҳшиши Худованд аст.

Вақте ки мо гуноҳ мекунем, байни мову Худои комил монеае ба вучуд меояд ва мо ҳис мекунем, ки „ташна“ ҳастем. Вале, агар мо ба „об“ мӯҳтоҷ буданамонро нафаҳмем, чӣ ҳодиса рӯй медиҳад? Довуд чунин мегӯяд: „Агар дар дили худ талбисро медидам, Худованд маро намешунид“ (Забур 65:18). Яъне, агар Довуд ба гунаҳкор буданаш иқрор намешуд ва гуноҳашро дар дилаш пинҳон медошт, аз он даст намекашид, ҳеч гоҳ лоиқи ғайзи баҳшиш шуда наметавонист, яъне Худованд дуои ӯро намешунид.

Ба воситаи тавбакуни мо аввал бо ақидаи Худо, ки рафтори бад намуда, гуноҳ кардаем, розӣ мешавем ва гуноҳамонро ба гардан мегирем (ҳамон тавре ки Довуд дар таронаҳои 31 ва 50-уми Забур дар гуноҳи худ нисбат ба Батшобаъ иқрор шудааст). Танҳо баъд аз он ҳис карда метавонем, ки Худо моро баҳшидааст. Шумо дар худ дигаргуниро ҳис карда наметавонед, вале ҳамин тавр ҳам шуданаш мумкин. Баъд аз дар гуноҳҳои худ иқрор шуда, тавба кардан, мефаҳмед, ки байни шумо ва Худованд дигар ҳеч монеае вучуд надорад.

Ҳап дар он аст, ки дар гуноҳҳо иқрор шудани шумо ба Худо ғойдае намеорад. Ӯ бе ин ҳам аз ҳар як қори мо бохабар аст. Худованд танҳо ба ғойдаи мо талаб мекунанд, ки тавба кунем ва зиндагии худро поку тоза, дар муҳаббат ва баҳшиши Ӯ идома диҳем. Ин махсусан барои баҳшида шудани гуноҳҳои мо, ки аз алоқаҳои ҷинсии беникоҳ ба вучуд меоянд, муҳим аст.

Баҳшише, ки ҳамаи гуноҳҳоро дар бар мегирад

Исо дар рӯи салиб баҳри, то абад аз мо дур намудани ҷазои Худованд барои гуноҳҳои содиркардаамон ҷони Худро фидо кардааст. Юҳанно

мукаддас инро асос карда, чунин навиштааст: „Агар мо гуноҳҳои худро эътироф кунем, Ё амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок намояд“ (1-Юҳанно 1:9). Худо нагуфтааст: аз ҳар ноинсофӣ, ғайр аз гуноҳе, ки аз алоқаи ҷинсии беникоҳ ба амал меояд. Аниқтараш Ё гуфтааст, ки аз ҳар ноинсофӣ ва дар ин ҷо гуноҳеро, ки аз алоқаи ҷинсии беникоҳ ба амал меояд, низ дар назар доштааст. Як бори дигар тақрор мекунем, ки ин қурбонӣ чиро рӯпӯш кардааст? Ҳама чизро, ва ғайр аз фисқу фасод ва нуқсонҳои алоқаи ҷинсӣ? Не. Ин қурбонӣ ҳама чизро рӯпӯш кардааст. Худованди пурқудрату тавоно метавонад дар як сония лавҳасангеро, ки дар болаш тамоми гуноҳхоятон навишта шудаанд, топ-тоза кунад.

Ва ғайр аз ин, Худо ба мо дар Масеҳ ҳаёти навро медиҳад. Ва ҳамин ки бахшиши Худовандро қабул кардем, мо ҳамаамон иваз мешавем. Павлуси мукаддас гуфтааст:

„Ва шуморо, ки дар гуноҳҳо ва дар номахтунӣ ҷисми худ мурда будед, бо Ё зинда карда, ҳамаи гуноҳхоятонро омурзид. Ва он дастнависро, ки бо фароизаш моро маҳкум менамуд ва бар зидди мо буд, Ё хат зада, аз миён бардошт ва бар салиб меҳкӯб кард“ (Қўлассиён 2:13–14).

Марги Масеҳ асоси бахшида шудани мо аст. Он ба мо ҳаёти навро бахшидааст ва акнун мо Исо ном шахсеро дорем, ки метавонад ҳар лаҳза ба хоҳири мо дар назди Худованд ҳозир бошад. Ё шохиди доимии он аст, ки агар Худо моро як бор бахшида бошад, пас ҳамеша мебахшад ва муҳим нест ки барои чӣ. Ҳатто агар гуноҳе карда бошем, бахшида мешавем, дар ҳолате, ки ба Исо ҳамчун ба Начотдиҳандаи худ умед бандем. Ин ҳақиқат аст. Юҳанно мукаддас ба мо чунин фармудааст: „Фарзандонам! Инро ба шумо менависам, то ки шумо гуноҳ накунед; ва агар касе гуноҳ кунад, мо ба ҳузури Падар Шафоатгаре дорем, ки Исои Масеҳи Одил аст. Ва Ё кафорат аст барои гуноҳҳои мо, ва на танҳо барои гунаҳҳои мо, балки барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон низ“ (1-Юҳанно 2:1–2).

Барои чӣ гуноҳхое, ки аз алоқаи ҷинсии беникоҳ ба вуҷуд меоянд, ин қадар ҷиддӣ ҳастанд?

Худо ҳамаи гуноҳхое, ки аз алоқаи ҷинсӣ ба вуҷуд меоянд, мебахшад. Чунки ин гуноҳҳо аз гуноҳҳои дигар бадтар нестанд. Вале оқибати ин гуноҳҳо дар ҳаёти шахсият ҷанҷилои ҳар одам бениҳоят ҷиддӣ мебошад. Саркоҳини (пастор) калисои шаҳри Вен Найси штати Калифорния, Чек У.Хейфорд инро чунин маънидод мекунад:

1. Гуноҳхое, ки аз алоқаи чинсӣ ба вучуд меоянд, ба қисмҳои аз ҳама махфии шахсияти мо мӯҳри худро мегузоранд. Вақте ки одам ба дунё меояд, аз чинси вай маълум мешавад, ки вай кӣ аст.
 2. Зоҳир шудани фаъолияти чинсӣ дар мо шахватро бедор месозад ва ҷойҳои аз ҳама нозуку ассосии моро ба хатар мегузорад.
 3. Мо медонем, ки Худо тамоми гуноҳхоро мебахшад. Вале ба одамон бовар кардан мушкил аст, ки Ӯ гуноҳхоро, ки аз алоқаи чинсӣ низ ба вучуд меоянд, мебахшад.
 4. Никоҳ асоси муносибатҳои аз ҳама наздиктарини байни одамон аст. Вале гуноҳхое, ки аз алоқаи чинсии ғайриникоҳӣ ба вучуд меоянд, ин асосро вайрон мекунад.
 5. Гуноҳхое, ки аз алоқаи чинсии ғайриникоҳӣ ба вучуд меоянд, хатари таваллуд шудани одамонро дорад, ки дар зиндагии худ ҳеҷ такягоҳе надоранд. Ва ин ҳодиса аксариятро маҷбур месозад, ки ба исқоткунӣ (аборт) розӣ шаванд.
 6. Гуноҳхое, ки аз алоқаи чинсии беникоҳ ба вучуд меоянд, сабаби пайдо шудани касалиҳо шуда метавонанд.
 7. Гуноҳхое, ки аз алоқаи чинсии беникоҳ ба вучуд меоянд, он муносибатхоро, ки ҷамоати калисоро ба ҳам мепайвандад, вайрон мекунад. Ва агар ин муносибатҳо ба ҳамдигар вобастагӣ надошта бошанд, канда мешаванд. Ин кори шахсӣ шуда наметавонад.
-

Хуҷҷатҳои тоза

Вақте ки ман ба Чулиан ном шаҳраки зебои штати Калифорния, ки дар мобайни кӯҳҳо ҷой гирифтааст, кӯчидам, мошини фолксвагени тамғааш „Реббит“-ро харидам. (Реббит — калимаи англисӣ буда, маънояш харгӯш аст). Лекин баъдтар маълум шуд, ки ин мошин дар роҳҳои кӯхистон он қадар нағз намекашидааст. Бинобар ин ман ба мошинам қувватфизои турбиниро васл кардам ва ба занам гуфтам, ки ин барои „дилпур“ будан аст.

Худи ҳамон рӯзе, ки ман „Реббит“-и тағйирдодаамро ба даст овардам, ба ман лозим шуд, ки ба шаҳри Рамона биравам. Ин шаҳр дар масофаи на он қадар дур аз Чулиан ҷойгир шудааст. Дар аснои роҳ як мототсиклрон бо суръати на он қадар баланд аз пеши ман гузашта рафт. Ман қарор додам, ки суръатро баландтар карда, аз мототсикл гузарам. Вале мототсиклрон нахост, ки ким-кадом „харгӯш“ (Реббит) аз вай пеш гузарад ва суръатро баландтар кард. Аммо ман қувватафзои турбинӣ доштам ва онро санҷиданӣ шуда ба қор даровардам. Он дар

хақиқат ба қор даромад ва дар охири роҳи рост, ки баъд аз он ҳамгаште буд, ман аз мототсиклрон пеш гузаштам.

Баъд аз ду гардиши дигар ман дар оинаи пеш дидам, ки аз қафои мо мошине чароғакҳои сурхро гирон карда меояд. Баъд аз чанд муддате ману мототсиклронро ходимони ГАИ — и Калифорния нигоҳ доштанд. Онҳо ба мо қвитансияҳоро дода, гуфтанд, ки бояд ҷарима супорем. Албатта ман қоидаи роҳро вайрон карда будам ва бояд хатман ҷарима месупоридам. Чунки худро гунаҳкор меҳисобидам.

Вале вақте ки ба идораи суди шаҳри Рамона барои супоридани ҷаримапулӣ дохил шудам, яке аз ходимони суд ба ман гуфт: „Агар шумо дар дарси сесоатаи ронандагӣ, ки барои бехатарии ҳаракати нақлиёт гузаронида мешавад, иштирок кунед, метавонед ҷарима насупоред. Ғайр аз ин, дар ҳуҷҷатҳои ронандагӣатон ҳам ҳеҷ чиз наменависанд“. Ман ҳамин хел кардам ва баъд аз тамои шудани дарс, бо як варақае, ки инструктор имзо карда буд, ба Рамона баргаштам. Онро ба ходими ГАИ супоридам. Вай варақчаро гирифта, чунин гуфт: „Ҳуҷҷатҳои шумо тоза ҳастанд“.

Вақте ки ба мошини худ нишастам, аз он дар ҳаяҷон будам, ки ҳуҷҷатҳоям тоза ҳастанд. Ин ба он монанд буд, ки вақт қафо гаштаасту ман метавонам субҳи имрӯзаро як бори дигар аз сар гузаронам. Чунин фикр якбора он қореро, ки Исои Масеҳ бо гуноҳҳои ман дар рӯи салиб карда буд, ба ёдам овард. Ў ҳуҷҷатҳои маро поқу тоза кард. Ў қарзҳои маро адо намуда, қор қард, ки ман бо Худо якҷоя шавам.

Пас шумо мебинед, ки марги Масеҳ асоси бахшида шудани гуноҳҳои мо мебошад. Тамоми гуноҳҳои, ки дар замони гузашта содир шудаанд, гуноҳҳои, ки дар замони ҳозира содир карда мешаванд ва гуноҳҳои, ки дар оянда содир хоҳанд шуд. Марги ӯ ҳама қизро рӯпош кард. Вале ҷи тавр мо метавонем ин бахшишро дар худ ҳис кунем? Шояд мо фикр кунем, ки Худо ҳамаи гуноҳҳои моро мебахшад, вале он гуноҳҳои, ки аз алоқаи ҷинсии беникоҳ ба вуҷуд меоянд, бахшида наметавонад, чунки ин як намуди дигари гуноҳ аст. Вақте ки мо худро аз Худо қунон дур ҳис мекунем, ки ҳатто илтифоти Ёро ба даст оварда наметавонем, ҷи воқеа рӯй медиҳад? Ва вақте ки худро гунаҳқор меҳисобем, ҷи қор бояд кунем?

Озодшавӣ аз гуноҳ

Дар ояти 5-уми таронаи 31-уми Забур Довуд чунин гуфтааст: „Хатоҷро ба Ту маълум қардаам ва гуноҳамро аз Ту пинҳон надоштаам; гуфтам: „Ба қиноятҳоям пеши Худованд иқрор мешавам“ ва Ту айби хатоҷро авф қардай“. Шумо фаҳмидед, ки Ў қиро дар назар дорад? Албатта, гуноҳи шуморо дар назар дорад.

На танҳо гуноҳ, балки айби шумо низ бахшида мешавад!

Ин бахшиш то чӣ андоза пурра аст? Дар яке аз оятҳои намунавие, ки ба мо то чӣ андоза бузург будани ин бахшишро нишон медиҳад, чунин гуфта шудааст: „Ба андозае ки шарқ аз ғарб дур аст, ҷинойтҳои моро ба ҳамон андоза аз мо дур кардааст“ (Забур 102:12). Шояд саволе ба миён ояд, ки чаро барои муқоиса шимолу ҷанубро истифода накардаанд. Вале дар ин ҳолат мо метавонистем масофаи байни самтҳоро чен кунем. На мисли шарқу ғарб. Қутбҳои шарқу ғарб вучуд надоранд. Агар ба тарафи шарқ равона шавед, ба шумо лозим меояд, ки роҳи беохирро тай намоед. Ба тарафи ғарб равед ҳам ба ҳамин аҳвол дучор мешавед. Асос он аст, ки шумо ин масофаро чен карда наметавонед. Ин масофаҳо сарҳад надоранд ва беохир ҳастанд.

Марги Масеҳ дар рӯи салиб барои гуноҳҳои мо низ ҳамин гуна пурра аст. Ва бояд бидонед, ки ҳуҷҷатҳоятон ба воситаи хуни Исо поку тоза шудаанд.

Дар номае, ки ба Ибриён навишта мешавад, Худо чунин ваъда медиҳад:

„...Ва гуноҳҳо ва шароратҳои онҳоро ба ёд нахоҳам овард. Ва дар он ҷое ки омурзиши гуноҳҳо ҳаст, қурбонӣ барои онҳо дигар лозим нест“ (Ибриён 10:17–18)...

Аксар вақт мо маънои марги Масеҳро дар салиб намефаҳмем ва намедонем, ки он ба мо чӣ муносибат дорад. Оҳ, кошки ҳар яки мо Хабарии хуши бахшида шуданамонро мефаҳмидем. Хушхабарии Инҷил на аз он иборат аст, ки Исо барои наҷот додани одилон омадааст. Баръакс, Ӯ барои наҷот додани гунаҳкорон омадааст! Барои наҷоти онҳое, ки роҳгум задаанд. Ба Ӯ исбот кардан лозим нест, ки мо то чӣ дараҷа одамони хуб ҳастем. Пайғоми Ӯ — бахшиши мост! Ба гунаҳкор будани худ иқрор шудани ману шумо маънои онро надорад, ки мо ҳеч арзише надорем. Худо меҳодад шуморо пурарзиш ва озод бубинад.

Худро бахшида тавонистан

Аксар вақт ба мо мустаҳкам гузоштани се қадами аввал муяссар мегардад — мо ба гуноҳ будани рафтори нодурустамон иқрор мешавем, дар назди Худо аз гуноҳҳоямон тавба мекунем, Ӯ моро мебахшад ва бо ҳамин ҳама кор хотима меёбад. Мо ҳуданамонро бахшида наметавонем.

Худро бахшида тавонистан кори аз ҳама душвор аст. Ҳатто баъзе вақтҳо ба сарамон фикри худкушӣ меояд. Як одам чунин гуфта буд: „Ман мефаҳмам, ки Исои Масеҳ барои ман чӣ кор кардааст ва бо ин розӣ ҳастам. Вале ба назарам чунин менамояд, ки ман бояд қореро бикунам, то худамро бахшида тавонам“.

Дарк кардани он ки Худо моро бахшидааст — як чиз аст, вале қомилан пок намудани вичдони худ аз ҳисси гуноҳ тамоман чизи дигар аст. Мо медонем, ки Худо моро бахшидааст, вале ба назарамон чунон

менамояд, ки дар чунин маврид хотираи мо, ки гуноҳхоямонро ҳамеша дар ёд дорем, аз хотираи Худованд мустаҳкамтар аст. Аз ин маълум мебардад, ки талаботи мо нисбат ба гуноҳ аз талаботи Худо зиёдтар аст.

Барои озод шудани фикр ва ҳиссиётатон аз он ки гунаҳкоред, шумо бояд на танҳо бахшиши Худовандро дарк намоед, балки бояд худатон низ худро бубахшед. Шумо бояд бидонед, ки Худованд барои фаҳмидани он ки бахшида шудаед, пешакӣ ягон шарт намегузорад ва аз шумо талаб намекунад, ки худро чазо диҳед. Вай шуморо дӯст медорад.

Ҳисси гуноҳ дигар вучуд надорад!

Иҷозат диҳед, ки мисолеро тасвир намоям. Дар аввали ҳаёти масеҳиёнаам ман метавонистам дар назди Худованд ба гуноҳҳои содиркардаам иқрор шавам ва медонистам, ки Ӯ маро мебахшад, вале баъд барои кори кардаам азоб мекашидам. Ба зудӣ ҳиссиёти вазнини гунаҳкорӣ ба гарданам бор шуд. Ҳарчанд медонистам, ки Худо гуноҳҳои маро бахшидааст, мехостам бори дигар ба худ исбот кунам, ки сазовори чунин бахшиш ҳастам. Ман фикр мекардам, ки бояд ба ҳуқуқи бахшидани худ сазовор гардам. Ман гумон доштам, ки набояд ба ягон хатогие роҳ диҳам, чунки ба номи Исои Масеҳ хизмат мекунам. Магар ин аҷоиб нест, ки мо баъзе вақт нисбат ба худамон аз Худо дида муносибати ҷиддитаре дорем?

Чанде пеш ходисае рӯй дод ва ба ман зохиру равшан шуд, ки дар кори бахшиш саволи асосӣ он нест, ки чӣ қадар ва чӣ гуноҳ кардам. Саволи асосӣ аз он иборат аст, ки вақте гуноҳ мекунам, ман чӣ хел ба Худо ҷавоб медиҳам.

Як рӯз дар тарабхона шахсеро бисёр саҳт хафа кардам. Ӯро дашному ҳақорат кардам, чӣ гапҳои баде нагуфтам. Албатта, ин гуноҳ аз тарафи ман буд. Вақте ки дар роҳ мерафтам, дар ҳақиқат айби худро дарк кардам. Баъд аз дарк кардани айби худ дар назди Худо барои гуноҳҳои тавба кардам. Ман фаҳмидам, ки аз ин одам бахшиш пурсидан лозим аст.

Ногоҳ аз роҳам баргаштам ва рост ба тарафи тарабхона рафтам. Дар он ҷо шахсеро, ки хафа кардам, ёфтам ва аз ӯ бахшиш пурсидам ва гуфтам: „Бародар, ман ноҳақ будам ва шуморо озор додам. Ман дар пеши Худо барои гуноҳам иқрор шудам ва аз роҳам баргаштам, ки аз шумо бахшиш пурсам. Шумо маро мебахшед?“

Баръакси ҳол ӯ чунин гуфт: „Не. Ман шуморо намебахшам. Одамоне, ки мартабае шуморо доранд, дар чунин вазъият ин хел рафтор намеkunанд“. Мо бисёр баҳсу мунозира кардем, лекин ӯ маро набахшид.

Баъд аз лаҳзае бо сари ҳам ва дили ғамгин ба хона баргаштам. Ҳиссиёти айбдор буданам торафт зиёд шудан мегирифт ва ба худам савол медодам: „Ту чӣ хел ин гапҳои бадро гуфти? Масеҳи магар бародарашро хафа мекунад? Худо чӣ хел туро баъд аз ин кори бадӣ кардагӣ истифода бурда метавонад?“ Худазобдиҳии ман мисли суруди

наве дар бораи ранчу азоб ба гӯш мерасид. Бисёр афсӯс меҳӯрдм ва мегуфтам: „Оҳ мани бадбахт!“

Шумо дидед, ки ман чӣ кор кардам? Бахшиш аз ҷониби бародарро ман шартӣ зарурии бахшидани худ сохта будам. Ҳаёти худ ва муносибатҳои худро бо Худо ман ба рафтори шахси бегона вобаста менамудам.

Аммо Худо бо ман кор карда гуфт: „Эй Ҷош, як лаҳзае ист, охир ин рафтори ту нодуруст аст-ку. Дар пеши ту ду роҳ истодааст: 1. Ё худро ғарки гуноҳ менамой. 2. Ё эътироф мекунӣ, ки Исои Масеҳ барои гуноҳҳои ту ҷони худро қурбон кардааст. Вақте ки дар назди Худо ва он шахсе, ки ўро хафа карда будӣ, тавба намудӣ ва узр пурсидӣ, акнун дигар ғам нахӯр, осуда бош“.

Ман дар болои ин масъала чанд муддате фикр кардам ва як бори дигар дар назди Худо ба гуноҳҳои худ иқрор шудам ва аз сидки дил тавба кардаму гуфтам: „Эй Падари бузургвор, ман ҳам худро мебахшам“. Аз ҳамин лаҳза шурӯъ карда, ман ба чунин қарори қатъӣ омадам, ки муносибати худро бо он бародаре, ки ўро ранҷонда будам, барқарор намоям. Лекин дар айни ҳол ман бояд ба он роҳ надиҳам, ки рафтори ӯ боварии маро дар бахшиши Худо шубҳанок созад.

Дар тӯли якчанд муддат ман муҳаббат доштани худро нисбат ба ӯ нишон дода тавонистам. Оқибат муносибатҳои мо барқарор ва ҳамдигарфаҳмию ҳамдигарбахшӣ ва сулҳу салоҳ дар байни мо оғоз гардид. Дар ҳақиқат муносибатҳои мо нисбат ба замони пештара бехтар ва хубтар шуд. Агар ман ба каломи Худо гӯш намедодаму гуфтаҳои Худоро пеши рӯй намеовардам ва худро гунаҳкор ҳисоб намекардаму дар назди Худо тавба намекардам ва худамро низ намебахшидам, ба ин гуна муваффақият ва комёби ноил намегардидам.

Вақте ки бахшидани худро рад менамояд

Яке аз масъалаҳои, ки аз ҳама зиёдтар Худоро меранҷонад, бахшанда будани Худоро рад кардан ё беқадр донистани шахс мебошад. Вақте ки ҳуди мо ба бахшидан монет мешавем, яъне гуноҳи худро намебахшем, он гоҳ мо Худои бахшандаю бахшояндаро аз худ дур мекунем ва инчунин некиҳо ва раҳму шафқатҳои Ўро зерӣ по меандозем. Агар мо худро набахшем, ин чунин маъно дорад, ки ҷони худро дар рӯи салиб барои харидани гуноҳҳои мо ба қурбонӣ додани Исои Масеҳ ҳоло ҳам каму ноқофӣ аст. Гӯё ки мо мегуфта бошем: „Эй Худо ман аз Ту дар мавриди чӣ ва киро бахшидан, бехтар ҳастам“. Охир тавбакуни ин розӣ шудан ва сари таслим фуруд овардан дар назди амру фармонҳои Худо мебошад. Зеро аз ҷониби мо бадӣ ва ҷинояту гуноҳ содир шуда буд. Ана барои ҳамин ҳам Худо барои бахшидани гуноҳҳоямон „тавбакуни“-ро фармон дод.

Дар баробари худро бахшидан озодӣ ҳам меояд. Мактуби зерини Эми хурсандиеро нишон медиҳад, ки шумо низ дар худ ба воситаи худро бахшидан метавонед эҳсос кунед.

„Чоши азиз!

Суханони шумо ба ман таъсири бузурге бахшид. Ман ҳеҷ гоҳ намефаҳмидам, ки бояд худро бубахшам. Дар ин ҳафта ман аз қафасе, ки худам худамро ба он андохта будам, баромадам. Қафас — набахшидани худ буд. Ва ин набахшидан ба муносибати байни ману ҳамаи атрофиён ва алаҳхусус ба ёри дӯстоштаам як таъсири худро гузошта буд. Ман ёро беҳадду канор дӯст дошта метавонистам. Аммо ба ӯ иҷозат дода наметавонистам, ки маро беҳадду канор дӯст дорад. Ҳарчанд ки рафторҳои то масеҳӣ шудан содир кардаамро ӯ бахшид. Шумо ҳамон рафтору кирдорҳои нодурусти содиркардаамро, ки худатон дар ин ҷо номбар кардед ман онҳоро дар ҳақиқат содир кардаам, — ман дар ҳақиқат худамро худам бахшида наметавонистам. Баъд аз сӯҳбатҳоямон ман худамро бахшидам ва дар муддати як рӯз бисёр ҳам пеш рафтам ва бофаҳму боидрок шудам ва ҷаҳонбиниям васеъ гардид. Умедворам, шумо фаҳмидед, ки ман таҳти калимаи пешравию комёбӣ ва васеъ шудани доираи ҷаҳонбинӣ чиро дар назар дорам. Ва он беҳад бузург аст!

Ман ба шумо бисёр ташаккур мегӯям, барои он ки шумо ба ман ба воситаи гуфтаҳои Исои Масеҳ дар роҳҳои он ки, худам худамро бахшида тавонам, роҳнамоӣ кардед ва нишон додед“.

Баъзан худро бахшидан нахостан аз такаббур ва мағрурӣ сар мезанад. Мо гумон мекунем, ки аз гуноҳ болотарем, ва бинобар ин намехоҳем худро ҳамон тавре ки ҳастем, бубинем — ҳол он ки дар асл мо инсонҳои заифем, ки метавонем хато кунем, ва на як бору ду бор, балки гаштаву баргашта. Хулласи гап, аз як тараф хангоми худро бахшидан масъалаи асосӣ дар ин нест, ки чанд маротиба ва то кадом дараҷа гуноҳхон чиддӣ содир кардем. Балки масъалаи асосӣ дар он аст, ки дар вақти гуноҳ содир кардан ману шумо чӣ гуна чорабиниҳо меандешем ва кадом роҳхоро ҷустуҷӯ мекунем.

Пас коре карда, худро бубахшед. Худо шуморо мебахшад, зеро Худо шуморо дӯст медорад.

Дигаронро бахшидан

Ба наздикӣ дар сарзамини Гавайя дар назди ман як шахси либоси шинам пушида бо ҳамсараш нишастанд. Байни ман ва онҳо як сӯҳбати қолибе оғоз гардид. Ман аз қору бори ӯ ба ҳубӣ оғоҳ гардидам. Ӯ гуфт, ки дар як корпоратсия (иттиҳодия) ба сифати мушовир (консультант) адои вазифа менамояд. Иттиҳодия оид ба тақмил ва баланд бардоштани ихтисоси кадрҳо ва ҳалли масъалаҳои онҳо буд.

Вақте ман аз ӯ пурсидам, ки кадом мушкилиҳо ба назари ӯ аз ҳама зиёдтар намоён шудаанд, ӯ фикр накарда, зуд чунин ҷавоб дод: „Вазъиятҳои муҳолифатомез“.

Азбаски дар он вақтҳо барои омода сохтани гузориши навбатӣ дар бораи ҳалли маҳз ҳамин гуна вазъиятҳои ихтилофнок тайёри медидам, зуд аз ӯ пурсидам: „Шумо барои ҳаллу фасли ин гуна ҳолатҳои ихтилофнок кадом роҳро пайдо намудед?“.

Ӯ як миҷа ҳам назада, зуд ҷавоб дод: „Бахшиш“. Ва илова кард, ки мушкилоти аз ҳама душвор, ки ӯ бо он рӯ ба рӯ гардидааст, аз он иборат аст, ки одамонро барои хотима додани золимию бераҳмӣ ба боварӣ орад ва бахшидани гуноҳҳои якдигарро таълим диҳад.

Ин одам ҳамин тавр возеҳу равшан моҳияти муҳим будани бахшишро нишон дод.

Барои чӣ бахшидан лозим аст?

Ҳар вақте ки сухан дар бораи бахшиш меравад, Китоби Муқаддас бо тарзи қушоду равшан нишон медиҳад, ки мо вазифадор ҳастем якдигарро бахшем. Исо ба шогирдони худ гуфт: „Ва ҳангоме, ки дар дуо меистед, агар аз касе ранҷу озоре қашида бошед, гуноҳи вайро афв намоед, то ки Падари шумо низ, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо биомурзад“ (Марқӯс 11:25). Аз сари нав баъди дуои Худованд, Исо мегӯяд: „Зеро, агар шумо ба мардум хатохошонро бибахшед, Падари шумо, ки дар осмон аст, ба шумо низ хоҳад бахшид; ва агар шумо ба мардум набахшед, Падари шумо низ хатоҳои шуморо ба шумо нахоҳад бахшид“ (Матто 6:14–15).

Ин ба ин тарика ифода меёбад, ки гӯё бахшидани гуноҳҳои худ аз ҷониби худ ба он вобастааст, ки магар дигарҳоро бахшида метавониста бошем? Гӯё барои худро бахшидан марги Масеҳ асос шуда наметавонад. Лекин ин ба ҳамаи таълимоти боқимондаи Исои Масеҳ зид мебошад. Дар ҳақиқат суҳанони Исо, ба фикри ман, маънои онро дорад, ки агар мо аз бахшиши каси дигар саркашӣ намоем, он гоҳ иқрор шудан ба гуноҳҳои худамон дар назди Худо аз тахти дил ва ҳаққонӣ нест. Ва мо ҳоло масъалаи бахшишу бахшиданро пурра нафаҳмидаем, дарк накардаем, ҳамонеро, ки Худо ба мо ато кардааст. Гуноҳҳои дигаронро набахшидани мо дар назди Худо шохиди он аст, ки тавбаи мо барои гуноҳхоямон дар назди Худо аз сидқи дил набуд.

Инчунин барои ғоидаҳои бахшишро доништа гирифтани омил ва сабабҳои дигар низ вучуд доранд. Луис Смидз дар китоби пурмазмуну ҷолиби худ „Бахшидан ва фаромӯш кардан“ навиштааст:

„Бахшиш — воситаи ягонаи ҳақ ва одил будан нисбат ба худ мебошад... Фарз кардем, ҳар гоҳе ки бадиҳои одамон нисбати шумо ба хотиратон биёянд, шумо дардро ҳис мекунед. Фарз мекунем, ки шумо майли ҳамеша фикр карданро дар бораи одамоне, ки шуморо ранҷонданд (ё дар бораи дардҳои худ) доред. Шумо асири ранҷу азобҳои пешинаи худ мешавед... Ягона роҳи ҳалосӣ аз асирии он ғаму ранҷҳое, ки худ аз худ нест намешаванд, он аст, ки гуноҳи шахсоро, ки шуморо ранҷондааст, бояд бубахшед. Ҳамин тариқ ин бахшиш ба заҳми хотираи шумо шифо мебахшад. Зеро бо ин кор шумо нуқтаи асосии диққати худро иваз кардед“.

Монеаҳое, ки дар роҳи бахшиш ҳаст

Биёед, акнун ин монеаҳоро дида мебароем. Фаҳмидан ва дарк кардани он, ки мо бояд бубахшем ва қобилияти бахшиданро доро шавем, бо ду роҳи тамоман гуногун зоҳир мегардад. Аксар вақт дар ҳуди мо ва ё дар муҳити ҳаёти мо монеаҳое пайдо мешаванд, ки онҳо барои бахшидан ҳалал мерасонанд:

- *Ноустуворӣ.* Агар мо дар худ нисбат ба атрофиён ноустоворӣ ҳис кунем, он гоҳ ҳар хел имкониятҳо мечӯем, то ин ки худро дар назари худ ва ҳам дар назари одамони дигар баланд нишон диҳем. Яъне аз худ такаббур ва мағрурӣ зоҳир намоем. Вазъияти одами „ранҷидахотир“ метавонад ба мо як хиссиёти дурӯғеро диҳад.
- *Ҳолати асабоният.* Дар номаи Павлус ба Эфсӯсиён 4:30–32 Павлуси муқаддас ба мо омӯзондааст, ки дар зерӣ қувваи ҷаҳлу

асабоният як лаззатеро ҳис мекунем. Ҳатто шахс метавонад бо оташин шудану қаҳру ғазаб аз ҳаёти худ лаззат бигирад. Баъзе аз воқеаҳои шармовар дар таърих аз сабаби он рӯй додаанд, ки касе ба ҳолати асабоният дучор шудааст ва дар ҳамин ҳолат амалеро иҷро кардааст.

- *Тарсу ваҳм.* Вақте ки шумо касеро мебахшед, худро озордида нишон медиҳед. Агар шуморо як вақте ранҷонда бошанд ё зараре расонда бошанд, бояд шумо ўро бубахшед ва агар ўро набахшидед, ин набахшидани шумо дар атрофи шумо як девореро ба вучуд меорад ва дар айни замон он девор шуморо бо як тарсу ҳаросе фаро мегирад. Ба ин маънӣ ки шумо доимо дар фикри он мешавед, ки шояд рӯзе ҳамон душманатон он деворро раҳна карда ба шумо наздик мешавад ва аз нав ба шумо зараре мерасонад. Бинобар ин ҳамин ҷиҳати масъаларо ҳулоса карда, доимо дар тарсу ҳарос умр ба сар мебаред. Аз ин ҷо мо метавонем ба чунин ҳулоса биёем, ки ҳатто душмани худро бахшидан лозим будааст.
- *Ҳисси дилсӯзӣ ва раҳму шафқат нисбат ба худ.* Баъзе одамонро мо мебинем, ки тамоми вучудашон аз раҳму шафқат нисбат ба ҳудашон бунёд ёфтааст. Мисол шахсе мегӯяд: „Маро меранҷонанд, нисбат ба дигарҳо ман аз ҳама камбағалтарам. Вой мани бечора, вой мани бадбахт, намедонам додамро ба кӣ гӯям!“. Бартараф кардани ҳиссиёти хафагию ранҷиш барои кас бисёр мушқил аст. Агар ман бадбахту бечора набошам, набошад кӣ ҳастам? Ҳарчанд Китоби Муқаддас моро бовар мекунонад, ки тавассути Худо ва бо иродаи Ӯ ҳатто қорҳои бад ба қорҳои нек табдил меёбанд (ниг. Румӣ 8:28). Инсон хоҳ ноҳақ мегӯяд: „Худои Худованд, он чизе ки бо ман рӯй медиҳад, ба манфиати некии ман нест ва Ту нотаъон ҳастӣ, то дар ин қор кумаке ба ман кунӣ“.
- *Хафагии қўҳнашудаи одди.* Шуморо ногаҳон як ҳиссиёти ки ба шумо номаълуме бо қўвваи бениҳоят баланд фаро гирифт. Мард ё зан дар ин ҳолат ҷӣ гуна бояд ҷуръат карда, бо шумо рафтор намояд. Шумо ҳаракат мекунад, ки ҳиссиёти хафа будани худро муҳофизат намоед. То ки мард ё зан натиҷаи рафтори пасти худро пурра фаҳмад.
- *Фаромўш карда натавоништан.* Баъзеҳо мегӯянд, ки онҳо ҳамдигарро мебахшанд, лекин фаромўш карда наметавонанд. Генри Уорд Бичер шарҳу эзоҳ дод, ки ҷумлаи „Ман бахшида метавонам, аммо фаромўш карда наметавонам“, дар асл ин тавр аст, „Ман бахшида наметавонам“. Фаромўшкунӣ маънои онро надорад, ки шумо қобилияти ба ёд овардани чизе руҳдодаро надошта бошед. Фаромўшкунӣ, аз тарафи дигар маънои онро дорад, ки дар қалби шумо ҳиссиёти хафагии пештара дигар дида намешавад ва шумо дигар хоҳиши қасос гирифтано ро тамоман надоред.

- *Мағрурӣ*. Мағрурӣ мегӯяд: „Ба ман бахшидан ва сулҳ кардан лозим нест, охир ман ба кӯмаки ӯ мӯҳтоҷ нестам. Ман хубаш аз ӯ худро ба канор мегирам ва сад дар сад метавонам бе ӯ зиндагӣ кунам ва ҳаётамро пеш барам“.
- *Муносибатҳои танқидӣ*. Мо ҳамин хел ҳисоб мекунем, ки ин одам сазовори бахшиш нест. Зараре, ки ӯ расондааст, бисёр калон аст ва ин гуна инсонро хоҳ нохоҳ дигар карда намешавад. Чунин одамро бахшидан бефоида аст. Шахси ранҷ додагӣ бояд чазо гирад, на ин ки бахшида шавад! Лекин мо як бор аз худамон намеурсем, ки ба бахшиши Худо сазовор ҳастем ё не?
- *Қасосгирӣ*. Баъзан қобилияти бахшиш ба қасосгорӣ табдил меёбад. Мо мехоҳем, ки одами моро ранҷондагӣ ба ягон бемуваффақияти дар қорҳои худ дучор шавад ё дар муносибат ба касе гапхояшон гурезад ва байнашон ҷанҷолу хархаша ба вучуд ояд, беобрӯ шавад. Мо мехоҳем, ки он мард ё зане, ки моро ранҷонда буд, мисли мо ранҷ бинад, то ки айбу гуноҳи худро эҳсос кунад, ки чӣ тавр ба мо ранҷу азобхоро ноҳақ раво дида буд. Мо бовар намекунем, ки Худо гуфта буд: „...Интиқом аз ҷониби Ман аст, Ман чазо хоҳам дод“ (Ибрийн 10:30). Мо ба нишондодҳои Павлуси муқаддас аксар вақт гӯш намедихем, ки гуфтааст: „Ба ҳеҷ кас дар ивази бадӣ бадӣ накунад“ (Румийн 12:17).
- *Кам будани қувва*. Баъд аз зарбаи саҳт диданамон қувваи рӯҳонии мо намарасад, ки аз сидқӣ дил гӯем: „Туро бахшидам“.

Кӯпрукхоро насӯзонед

Дар роҳи бахшиш мавҷуд будани чунин монеахоро ба ҳисоб гирифта, ман ҳамаро ба он чиз даъват мекунам, ки чунин гуфтахоро дар хотир оранд: „Бахшиданро рад кардан ин сӯзондани кӯпрук мебошад, ки рӯзе ин кӯпрук ба ман лозим мешавад“. Шумо касе ки набошед, талаботи бахшиш аз ҷониби одами дигар нисбат ба он ки шумо тасаввур карда метавонед, бисёртар дарк карда мешавад.

Шумо ва ман киро бояд бубахшем? Шумо ҳамаи онҳоро, ки ба шумо зарар расондаанд, ё шуморо фиреб кардаанд ва ё таҳқир кардаанд, бояд бубахшед. Шояд шумо ба ягон хеши майзадаатон, ки дар ҳолати мастӣ ягон касро таҳқир кардааст, оилаашро талоқ додааст ва дигар гуноҳхоро содир кардааст, як ҳисси бадбинӣ пайдо мекунед. Мумкин, то ҳоло шумо дар оташи қаҳру ғазаб чун мор ба худ мепечед, барои он ки дӯсти бехтаринатон шуморо фиреб кардааст. Мумкин шумо ба қорҳои баде, ки на танҳо ба шумо, балки ба ҳамсари шумо ҳам зарар овардааст, шарикӯлула гардидаед.

Вазъияти шумо ҳар қадар бад бошад ҳам, Худо метавонад онро ба манфиати шумо баргардонад.

Оё ин маънои онро дорад, ки ягон воқеаи баде рӯй надода бошад? Албатта не. Оё Худо метавонад ин воқеаи бади рӯйдодаро ба некӣ баргардонад? Бале.

Бахшидан вазъият ва шароитро, ки мо дар он зиндагӣ мекунем, метавонад тағйир диҳад. Мо ҳар рӯз омуриши Худоро эҳсос мекунем. Ў моро дӯст медорад. Ў моро на аз барои он қабул мекунад, ки мо пурраю комил ҳастем. Ва ё барои он ки мо ҳеҷ гоҳ ягон гуноҳе накардаем. Танҳо барои он ки Ў пурра моро мебахшад ва меҳаҳад, ки мо бо Ў ягона бошем.

Коррӣ тен Бум ном хонуме ин талаботҳоро дар худ озмоиш кард. Коррӣ бо хоҳараш Бетсӣ дар шаҳри Равенсбрук, дар яке аз зиндонҳои лагери концентратсионии нацистии „марг“ маҳкум буданд. Аз сабаби он ки нацистон нисбат ба Бетсӣ бераҳмона ва золимона рафтор намуда, ўро азоб медоданд, ў дар он ҷо ба ҳалокат расид. Бетсӣ пеш аз маргаш ба хоҳари худ Коррӣ фаҳмонд, ки бахшидан аз бад дидан пурзӯртар аст. Баъди аз лагер озод шудан Коррӣ ба тарғиби ин чизи муҳими омӯхтааш машғул шуд. Ў ҳатто ба хотири он ба Олмон баргашт, ки ба сифати сафири омуриш ном барорад. Яъне ба мамлакате, ки ў ва хоҳарашро саҳттарин азобу ранҷо дода буд.

Дар яке аз рӯзҳои якшанбе ў дар Мюнхен баромад карда, оид ба бахшиш номаҳои худро башорат дод. Дар охири маърузаи худ, дар байни одамоне, ки барои ўро табрик кардан қатор истода буданд, шахсиро дид, ки дар ҳамон ҳабсхона вазифаи посбони зиндонӣро дошт ва хоҳари ўро азоб дода буд. Он шахс Корриро нашонохта, дасташро барои табрик ва салом гуфтан дароз кард ва гуфт: „Ман барои маърузаи хубатон хеле сипосгузорам, хонумаи азиз, ин аҷоиб аст, ки Исо маро аз гуноҳҳо пок намуд“.

Коррӣ аз дидани он одам лаҳзае дар ҷояш шах шуда монд ва зуд ўро ба хотир овард. Чехраи ў ҷунун пеши назараш омад, ки ҳеҷ гоҳ наметавонист он чехраро фаромӯш кунад. Ў ба хотираш овард, ки чӣ хел ўро бо занҳо дар ҳолати луб-луч маҷбур мекарданд, ки ҳаммом қабул кунанд ва ин ҳайвонтабиатон ва золиминатон ба он занҳо песонда, чашм ало мекарданд. Ў рафтори ваҳшиёнаи онҳоро, ки нисбат ба хоҳари дӯстдоштаи ў мекарданд, ба хотир овард. Коррӣ наметавонист он одамро бубахшад. Ҳеҷ гоҳ гуноҳи ўро бахшида наметавонист!

Дар ин лаҳза қаҳру ғазаби Коррӣ ба дараҷаи олӣ расида буд, аммо дар айни замон ба ёди ў омад, ки Исо аз барои гуноҳҳои ин мард ҳам ҷони худро қурбон кардааст. Дуо гуфтаниро аз дили худ сар кард: „Эй Худованд Исо! Ман гуноҳи ин мардро бахшида наметавонам, ба ман ёр бидеҳ!“, „Бахшиши Худо ба ман деҳ“.

Баногоҳ ў ҷунин эҳсос кард, ки ба бадани ў гармие давида истодааст. Ва ин гармӣ ба воситаи ў ба он мард гузашта истодааст. Коррӣ охиста дасти ўро гирифт. Дар ин вақт дар дили Коррӣ як шарораи муҳаббат

нисбат ба душманаш аланга зад ва ӯ маърузаи худро доир ба бахшиши гуноҳҳо чунон бо тавоной ва қувваи зиёд давом дод, ки ӯро ягон ҳисси бадбинӣ, пастигарӣ ва ҳатто марг боздошта наметавонист.

Бахшиш чунин маъноҳоро надорад

Аксар вақт фаҳмидан осонтар аст, ки ин ё он чиз чӣ гуна маъно дорад. Албатта, ин суҳанҳо ба маънои „бахшиш“ тааллуқ доранд. Акнун дар поён мо маънои бахшишро шарҳу эзоҳ медиҳем.

- *Бахшиш — маънои ҳиссиётро надорад.* Ин амали иродаи мо мебошад. Фарз кардем, ки ман хоҳиш надорам ва маҷбур ҳастам, ки инро аз рӯи дини худ иҷро намоям, ва боз ҳам ягон ҳодисаи аз рӯи дини худ бахшиданро ба хотирам оварда наметавонам, ки баъди он ман тағйирёбии ҳиссиётро дарк накарда бошам.
- *Бахшидан — маънои онро надорад, ки мо вонамуд намоем, ки ҳеч воқеае рӯй надода бошад.* Бисёр вақтҳо одамон ҳаёт ва зиндагиро давом медиҳанд, гӯё ки онҳо ҳеч гоҳ ба ягон душворие дучор нашуда бошанд. Дар бисёр оилаҳо аз рӯи гуфтаҳои дар боло овардашуда амал мекунанд, ки ҳар гоҳ ҷанҷоле ба вучуд ояд, ҳама худро ба канор мегиранд, то замоне ки ҳамааш гузарад. Лекин проблемаро надида гирифта, онро ҳаллу фасл карда наметавонед ва танҳо онро „дар оташи паст“ мегузореде. Агар мо нисбати ҳаллу фасли масъалаҳои ҷанҷолӣ ҳамин тавр хунукназарона рафтор намоем, он гоҳ ҷои тааҷҷуб нест, ки он масъалаи ҳалношуда аз сари нав бо қувваи зиёд авҷ хоҳад гирифт.
- *Бахшидан — маънои онро надорад, ки мо ба бадӣҳо бо ҷаҳми пӯшида нигоҳ мекарда бошем.* Баъзан мо аз он метарсем, ки гуноҳҳоро бахшидани моро аз сустмичозию беғайратиамон мефаҳманд. Бахшиш ба мо кӯмак мекунад, ки ба ҳафашавии шахсӣ хотима диҳем. Аммо маънои онро надорад, ки мо бо рафторҳои бадамон розӣ бошем. Исо ба мо инро нишон дод, вақте ки ӯ зани дар зинокорӣ ва фоҳишагӣ шоғаштаро бахшид ва ба ӯ гуфт: „Рав ва минбаъд дигар гуноҳ наkun“.
- *Бахшидан — маънои беоқибатиرو надорад.* Агар ба номуси шумо тачавуз карданд ва таҳқир карданд ва шумо одами ранҷ додагиро бахшидед, ин маънои инро надорад, ки шумо ба ягон идораи маъмурӣ доир ба ин гунаҳгор хабаре надихед ва талаб ҳам накунед, ки нисбати ин одам ягон ҷораи расмие (ҷазо) андешида шавад. Агар шумо зан бошед ва дар натиҷаи ин кор ҳомила шуда бошед, он гоҳ шумо пурра метавонед умед бандед, ки шахси ранҷ додагӣ ба ҷавобгарӣ қашида шуда, ғамхории кӯдакро ба ўҳдаи худ мегирад. Ин ҷазо ҳисоб намешавад, балки товони зарарҳои расондашуда ба шумор меравад. Шумо метавонед одами ранҷ додагиро бубахшед, аммо инсон хоҳ-

нохоҳ бояд бо конун сару кордор шавад ва ба оқибати рафторҳои нохуби худ дар назди конун ҷавоб диҳад.

- *Бахшидан маънои онро надорад, ки шахси бахшидашуда ҳатман тағйир меёбад.* Бахшидан чунин шарт надорад: „Агар шумо ваъда диҳед, ки чунин рафтор намекунед, ман шуморо мебахшам“. Баъди бахшидан дар инсон бисёр вақтҳо як қарор ва иродае пайдо мешавад, ки ӯ рафтори худро дигар кунад. Аммо бахшиши шумо бояд ба он равона карда нашавад, ки дар оянда шахси бахшидашуда ба зерӣ назорати шумо гирифта шавад ва рафтори ӯ зерӣ санҷиши шумо қарор бигирад. Гап дар он аст, ки оё дилзор ёрдами шуморо қабул мекунад ва оё дар ҳақиқат ӯ тағйир ёфтааст ё не, инро боварии шумо ба ӯ муайян месозад, лекин ин набояд шартӣ шумо бошад.
- *Ба ниҳоят, бахшидан шуморо аз ранҷу дардҳои оянда муҳофизат карда наметавонад.* Аммо шумо агар имрӯз бахшида тавонед, ин ба шумо кӯмак мекунад, ки ранҷу ҷанҷолхоро дар оянда сабуктар аз сар гузаронед. Агар шумо ҳамеша нисбат ба ранҷу таҳқирхое, ки ба шумо медиҳанд, ҳамин гуна рафтори хубу хоксорона кунед, шумо ба ин рафтори хубатон ба афзудани ранҷу таҳқирҳо монеъ шуда, ба проблемаҳои калону ҷиддӣ табдил ёфтани онҳоро пешгирӣ менамояд.

Бахшиш чӣ аст?

- *Бахшиш — ин баёни муҳаббати Худо аст, ки ташаббусро ба дасти худ мегирад.* Шумо ҳеҷ вақт фикр накардед, ки: „Барои чӣ ман ўро бояд бахшам? Ў ҳатто ягон бор афсӯси худро баён накардааст“. Ҳаввори муқаддас Юҳанно дар Китоби Муқаддас навиштааст: „Муҳаббат дар ин аст, ки на мо Худоро дӯст доштаем, балки Ў моро дӯст дошт ва Писари Худо барои кафорати гуноҳҳои мо фиристод“ (1-Юҳанно 4:10). Агар Худо мунтазир мешуд, ки мо тавба мекунем ва омурзиши ўро мекурсем, ва дастхояшро ба мо дароз намекард, мо то имрӯз дар гумроҳӣ умр ба сар мебудем. Аммо Ў ташаббусро ба дасти худ гирифта, қадами аввалинро қард ва ба хуни Худ гуноҳи моро бахшид ва ба бахшиши Худаш даъват намуд.

Ман ҳам дар бораи бахшиш таърихи худамро дорам. Ин таърих ба падари ман дахл дорад. Бисёр солҳо ман ўро нағз намедидам. Барои ман ӯ як майзадаи шахрӣ ҳисоб мешуд. Бисёр вақт ман шарм медоштам, ки дӯстонамро ба назди худ даъват кунам. Метарсидам, ки онҳо падари маро маст мебинанд. Дар ҳолате ки онҳо меомаданд, ман дасту пой падарамро мебастам ва ба оғили аспон мебудам, ки аз ҷашм пинҳон бошад. Гардани ўро бо аргамчин баста ва сари ўро ба болои сутун мебастам ва сонӣ пойхояшро ба сутун ҷафс карда, баста мепечондам. Дар чунин шакл мебастам, ки агар ӯ худро аз ресмон халос кардани шавад, худашро бугӣ мекард, яъне бо зӯр задани худ худро бугӣ мекард.

Баъди чанд муддате ки ман масеҳӣ шудам, Худо ба ман нисбати падарам муҳаббат дод. Муҳаббате, ки пеш ҳеч вақт набуд. Ман акнун метавонистам, ки ба чашмони падарам нигоҳ кунам ва гӯям: „Падарҷон, ман шуморо дӯст медорам ва мебахшам“. Баъди он ки ман бо падарам суханҳои бад мегуфтам ва рафтори бад мекардам, ин суханони ман ба ӯ таъсири саҳт расонд. Баъди якҷанд вақт ман сазовори шаъну шарафи калони зиндагӣ шудам, яъне падарамро ба назди Масеҳ овардам.

Дар охир ман фаҳмидам, ки ман аз ҳамин падару модарам таваллуд ёфтаам ва ин тасодуфӣ набуд. Онҳоро Худо барои ман интиҳоб карда буд. Худо падару модари маро ва таҷрибаи ҷавонии маро барои он истифода бурд, ки маро шахсе намояд, ки имрӯз ҳастам. Хислату сифатҳои маро ба шакл дарорад, ҷобачогузори кунад ва аз асирии азобҳо, ки маро фаро гирифта буд, халос шавам.

Одатан тағйиротҳои зиндагӣ зина ба зина мегузашт, аммо зиндагии падари ман дар назди чашмонам тағйир ёфт. Баъд аз ин ӯ танҳо як бори дигар май нӯшиду дигар нанӯшид. Дафъаи дигар қадаҳи майро ба назди даҳонаш бурд ва зуд онро ба болои миз гузошт. Вай дигар мӯхтоҷи май набуд. Бахшиш ҳаётро тағйир медиҳад. Дар бахшиш қувваи бузурге мавҷуд аст.

Дар ҷамъияти мо чунин суханхоро ба забон меоранд: „Шумо ҳуқуқ доред. Ба ҳуқуқҳои худ комёбу ноил гардед!“ Худо моро даъват кардааст, то ки онҳоро, ки ҳуқуқҳои моро поймол мекунам, бубахшем. Бахшиш ҳамаро фаро мегирад: аз хафагӣ сар карда то танқиду беэътиборию таҳқири шумо. Оё ин душвор аст? Ҳатман! Инро бо қувваи худ ноил гардидан қариб имконнопазир аст. Инак, бори дигар ба китоби Луис Смидз бармегардем. „Бахшидан ва фаромӯш кардан“: „Дар байни бахшиданро ҳис кардан ва қобилияти бахшидан доштан алоқае мавҷуд аст. Ин алоқа калиди ҳамаи масъалаҳои боқимонда мебошад“.

Сулҳи аслӣ

Чӣ хеле ки мо дидем, аксар вақт мақсади асосии бахшиш аз сулҳкунӣ иборат аст. Бо вучуди ин, агар шумо дучори таҳқирҳои шахвонӣ шуда бошед (нигаред ба боби 5), он гоҳ ақидаҳои оид ба сулҳ бо он одаме, ки шуморо ранҷондааст, як ҳиссиёти нафратро дар шумо бедор мекунад.

Аз бисёр нуқтаҳои назар ҳиссиёти шумо ҳақ мебошад. Ба шумо лозим мешавад, ки худро аз ин одаме ки рафтори пур аз гуноҳ дорад, ба қанор гиред, то он даме ки он одам аз гуноҳи худ халос шавад. Сулҳе, ки дар Китоби Муқаддас оварда шудааст, набояд шуморо аз сари нав ба вазъияти нугувор биёрад. Баъзан мо ба хатар ва ё азобу машаққатҳо дучор мешавем, лекин на дар ҷараёни оштиқунӣ, яъне сулҳкунӣ.

Аз тарафи дигар, одами ҷабрида ҷуръат намекунад, ки дар бораи ин воқеаи рӯйдода ба ягон кас нақл кунад. Ҳатто ба дӯсти наздикаш

хам дар бораи ин гуфта наметавонад. Аз ин нуқтаи назар сулхкунӣ моро дорои қобилияте мекунад, ки бо одамон озодона муомила кунем.

Ба ғайр аз ин, агар шумо дар хонае, ки шумо дар он ҷо ба воя расидаед, дучори таҷовуз шавед, он гоҳ ҳиссиётҳои шумо нисбат ба одаме, ки ба шаъни нафси шумо расидааст, гуногун мебошанд. Охир онҳо падар, тағо, амак, бародар ва модари шумо буда метавонанд. Шояд шумо ин шахсро дӯст медоред ва зуд сулҳу ошӣ мекунад. Дар сурати зуд ошӣ кардан, кибру ғурури пештара хотима меёбад ва бехатарии шумо тез таъмин мегардад. Ин ҳамон ҳолатест, ки бахшиши ҳақиқӣ шуморо ба сулҳи асли оварда мерасонад.

Халосӣ аз занҷири кинаву адовати пештара

Шумо вақтро ба ақиб гардонда наметавонед. Ин шуморо ғамгин мекунад. Лекин як чиз моро хурсанд мекунад, яъне Худо ҳамаи бадихоро ба манфиати мо ҳал мекунад. Ба воситаи омурзиши худ Ӯ ба мо дили пок додааст. Лекин фақат саволе ба миён меояд, ки мо худро аз гурури пештара чӣ гуна пок месозем? Шумо чӣ хел ба ҳаёти нав шурӯъ мекунед?

Тағйир ёфтани рафтору одоб

Тағйирёбии рафтор доимо дар тағйирёбии эътиқоду боварӣ ҳосил мешавад. Агар ин хел набошад, он гоҳ дар асл тамоман ягон тағйирот дар эътиқоду боварӣ мавҷуд намебошад. Ин танҳо нияти нек асту халос.

Китоби Муқаддас мегӯяд: „Акнун самаре оваред, ки сазовори тавба бошад“ (Матто 3:8). Калимаи тавба маънои тағйирёбии тарзи фикрро дорад. Барои ҳамин, вақте ки мо тавба мекунем, ҳиссиёти мо ва нуқтаи назари ҷаҳонбинии мо низ тағйир меёбад. Тавба аз гуноҳҳои шахвонӣ фоҳишагӣ маънои тағйирёбии фикррониро дорад, ки бахшиш ё ки аз рафтори гуноҳи пештара худро сафед кардан мебошад.

Тавба иборат аст аз бахшишпурсӣ ва сафедкунии рафторҳои пур аз гуноҳи худ дар гузашта то даромадан ба роҳи рост ва поки Худо ва ҳурмати он.

Тавба маънои онро дорад, ки бошуурона фармудаҳои Худоро эътиқодмандона қабул карда, роҳҳои ғалатеро, ки мо бо он мерафтем, рад карда, роҳи Худоро интиҳоб менамоем. Баъд аз он ки рафтори пургуноҳи гузаштаи худро ба ёд овардем ва номбар кардем, ва гуноҳҳоямонро эътироф кардем, бахшиши Худоро сазовор шудем ва худро низ бахшидем, акнун вақте расид, ки бо дигар тарз рафтор кунем. Тавбаи ҳақиқӣ ҳамеша боиси амал, яъне „самари тавба“ мегардад.

Иҷозат диҳед воқеаеро тасвир ва нақл намоям. Тасаввур кунед, ки зани танҳо ҳастед. Шумо бо як шиносатон ду ё се маротиба хоб рафтед ин рафторатон берун аз одоб аст. Аммо шумо нағз медонед ва мефаҳмед, ки одами бо шумо ҳамболиншуда намеҳоҳад алоқаи

чинсиро бо шумо бас кунад. Шумо ба гуноҳҳои худ дар назди Худо иқрор мешавед ва эътироф мекунед. Инчунин бахшиши Худоро қабул мекунед ва худро низ мебахшед. Ва акнун тавбакуниро иҷро намуда, кӯмаку ёрии Худоро доро шуда, метавонед алоқаро бо ӯ биканед. Шумо медонед, ки бояд ин корро кунед, вагарна ба рафтору кирдори ношоистаи пештараатон бармегардед.

Даст кашидан аз ахлоқи бад

Дар бисёр мавридҳо ҳангоми саршавии алоқаи чинсиатон ба шумо зарур аст, ки иродаи қавие аз худ нишон диҳед. Ҳамин ки алоқаи чинсӣ оғоз гардид, ба ҳолати аввала баргаштан душвор мешавад, яъне аз ин кор даст кашидан дигар осон нест. Ҳол он ки беҳ шудани вазъияти мо дар оянда талаб менамояд, ки зуд аз ин кори нопок даст кашем.

Бо ҳамболини худ маслиҳат накарда, бояд мустақилона дар бораи кандани алоқа қарори қатъии худро қабул кунем. Барои чӣ? Барои он ки ин қарори шумо аст, яъне ин вобаста ба шумо мебошад. Шумо ба ҳаёти худатон ҷавобгар ҳастед. Агар шумо доир ба қарори қабулкардаатон бо ягон дӯстатон ё зане маслиҳат кунед, бо ин шумо қадами аввалинро дар роҳи рад кардани қарори қабулкардаатон мегузоред.

Пеш аз он ки шумо ба назди дӯстатон равед, қароре қабул кунед, ки алоқаро бо ӯ меканед. Аз ӯ ҳатто доир ба ҳаллу фасли ин масъала напурсед ва фикри ӯро қабул накунад. Ин хоҳишу илтимос нест. Дар назди Худо қарор қабул кунед, ки алоқа аллақай қанда ва баста шудагӣ аст. Он гоҳ мақсади сӯҳбат ва суҳанронӣ оид ба эълону шарҳу эзоҳи қарори қабулкардаи шумо мешавад. Ба ибораи дигар, рафтори шумо зухуроти берунии тағйири тарзи фикрронӣ мегардад. Ин маънои онро надорад, ки Худо шуморо боз як намекунад. Агар боз алоқаи чинсӣ сар шавад, дар бисёр мавридҳо ба шумо кандани алоқаи ҷисмонӣ, эҳсосӣ, рӯҳӣ аз он одам лозим меояд.

Шояд самарайи тавбаатон ҳамин қарорест, ки дар оянда шумо бо „чунин“ алоқаҳо машғул намешавед. Шояд ин барои шумо чунин маъно дорад, ки шумо баъди қабул кардани чунин қарор ҳеҷ гоҳ бо дӯстон ва дугонаҳоятон ҳоб намекунад. Шояд, агар дар ақди никоҳ бошед, он гоҳ шумо рафтори ишқварзии худро бо занону мардону ҷои қоратон хотима медиҳед. Шояд ин чунин маъно дорад, ки шумо дигар бо занҳои ҷои қоратон ба ҳӯрокхӯрӣ намеравед ва бо онҳо зино намекунад.

Ҷавобгариро ба ӯҳдаи худ гирифтани

Алоқаҳои нодурусти чинсӣ кори шахсӣ нест. Нақшаи Худо ҳамаи он чизҳои арзишноке мебошад, ки дар муносибатҳои бавучудодаи мавҷуд аст, ҳам ҳозир ва ҳам дар оянда. Аммо ин ба таҳқирот ва фасоди чинсӣ дахл надорад — вақте бо шахсе ки ҳамсари шумо намебошад, алоқаи

чинсӣ мекунед, шумо бо ин роҳ ба ӯ ҷабр мекунед, ҳатто агар ӯ ба ин тайёр бошад ё худаш ба он даъват карда бошад.

Агар шумо дар қайди никоҳ бошед, он гоҳ ҳар як алокаи чинсии берун аз никоҳи худ барои ҳамсари шумо ҷабри калон мешавад.

Худо мунтазири он аст, ки мо аз одамоне, ки як вақте онҳоро хафа карда будем, бахшиш пурсем. Ин асосан дар масъалаи гуноҳҳои шахвонӣ муҳим мебошад, чаро ки дар ин лаҳзаҳо ҳиссиёту озурдадилӣ метавонад ба қалби инсон нақшаи пуртаъсире гузорад. Агар шумо яккаву танҳо бошед ва ба мулоқот рафта бошед, он гоҳ метавонед ба назди дӯст ва ё дугонаатон равед ва гӯед, ки: „Медонед, ман дина шаб на танҳо дар назди Худо гуноҳ кардам, ман шуморо низ хафа кардам. Ман ба гуноҳи худ иқрор шудам ва аз Ӯ бахшиш пурсидам, Худо гуноҳҳои маро бахшид. Акнун ман аз шумо омурзиш мепурсам“. Бо ин коратон шумо қувваи иродаи Худоро намоиш медиҳед. Ин як масъалаи бисёр бузург аст, ки шумо иҷро мекунед. Ҳарчанд ки ҳамхобаи пешинаи шумо дар ин алокаи шумо ягон бадиеро намебинад.

Дар ин ҷо хочат ба тарғиб кардан ва аз ӯ ҷавоберо интизор шудан нест. (Зеро ҷӣ хеле ки мо дар бобҳои боло қайд намудем, асоси бахшидани гуноҳҳо аз тарафи Худо меояд, на аз ҷониби ҳамхоба). Лекин, аз як тараф, ин суҳанони шумо метавонад фазои ҳаёти шуморо поку тоза кунад. Ҳамин тариқ, агар инсон бо фикрҳои шумо дар бораи бади алоқа розӣ набошад, он гоҳ ин воҳӯрӣ, ҳатто агар дар ивази бахшидани ҳамдигар пайдо шуда бошад ҳам, асоси барқароршавии алоқаҳои шумо шуда наметавонад.

Агар шумо дар қайди никоҳ бошед, пеш аз он ки аз ҳамсаратон бахшиш пурсед, барои кӯмак ба кашиши масеҳӣ ё ки ба саркоҳин муроҷиат намоед (Дар интиҳоби ёрдамчи бисёр бозхатиёт бошед, зеро ӯ бояд бисёр оқилу доно бошад, то ки бахшиданро ба даст орад ва баҳои лозимӣ диҳад). Гумон накунад, ки баъд аз сӯҳбати кӯтоҳмудате хамаи қорҳои шумо ислоҳ ва ҷо ба ҷо мешаванд.

Акнун як қатор маслиҳатҳои амалиро доир ба бахшидан дида мебароем.

- *Айбро ба ғардани одами дигар бор накунад.* Масалан, бо ин суҳанҳо бахшиданро оғоз накунад: „Медонам, ки аз ту бахшиш пурсидан лозим аст, лекин ин ба айби ман нашудааст...“ ё ки: „Агар ман ҳам гунаҳкор бошам...“. Ҳамаи ин суҳанҳо кӯшиши ғайрисамимии бадном кардани шахси дигар мебошанд. Ҳамон одам шояд аз барои нугувор будани вазъият ҷавобгариро ба зиммаи худ мегирад. Лекин шумо бояд пеш аз ҳама ҳиссаи худро дар ин гуноҳ возеҳу пурра нишон диҳед. Баъд дар ҷараёни фаҳмондан ё оштикунӣ шумо метавонед нишон диҳед, ки одами дигар ҷӣ нақшаеро бозидааст.
- *Ошкоро ва шахсан сӯҳбат кунед.* Як марди ҷавоне барои гуноҳи худ ба рӯи дӯстдӯхтараш нигоҳ карда натавониста, ба воситаи сабтҳои видеой аз ӯ бахшиш пурсид. Ин кори ношоиста ба дили духтар, ки

дар он вақтҳо донишҷӯ буд, бисёр саҳт расид ва ӯ лантаи кассетаро дар видео дар байни ҷавонони мактаб хангоми танаффус намоиш дод. Гуноҳро дар ҳуҷҷатҳо сабт накунад, Худо онро аз хотир мебарорад. Ба мо хотиррасониҳои доимӣ даркор нест, то ки дар натиҷа моро доимо дунболоғир шавад ва таъқиб кунад. Бо телефон гапзанон кунед ё хангоми вохӯрӣ.

- *Агар одам шуморо набахшад, тааҷҷуб накунад.* Баъзан барои инсон ягона роҳи мубориза бар зидди айби худ муҳокимаи рафтори худ мебошад. Агар ӯ шуморо бахшад, он гоҳ бо ин ӯ мувозинати рӯҳии худро вайрон мекунад, зеро ки заминаи муҳокимаронӣ гум мешавад.

Канорагирӣ аз васвасаи шайтон

Вақте ки Ҷорҷ хангоми ба хона омадан ба кинотеатр даромад, ӯ дар он ҷо филмҳои эротикӣ (шаҳвонӣ) тамошо кард. Баъд аз тамошо қардан ӯ ба душвории дучор шуд. Ду ва ё се рӯз дар ҳафта ӯ ҳиссиёти худро идора карда натавонист. Ва баъзан ӯ хангоми аз кинотеатр баромадан ба қаҳвахона мебаромад ва дар он ҷо бо ғоҳишаҳо май меҳӯрду шабро дар он ҷо рӯз мекард. Ин кор ба ӯ одат шуда буд.

Баъд аз як чанд саргузаштҳои худ ӯ худро айбдор ҳис намуд, лекин ӯ далерӣ ва часурӣ надошт, ки ба ин кори ношоям хотима диҳад. Ӯ ҳатто розӣ буд ва дарк кард, ки дар ҳақиқат нодуруст рафтор карда истодааст. Ӯ тайёр буд, ки ба гуноҳҳои худ дар назди Худо иқроӣ шавад ва бахшиши Худоро талаб кунад. Лекин, воқеа чунин сурат гирифт, ки ҳеҷ чиз ба ӯ кӯмак карда наметавонист. Рӯзе Ҷорҷ ба назди саркоҳин рафту аз ӯ ёрӣ пурсид. Саркоҳин аз Ҷорҷ пурсид, ки шумо кадом кинотеатрро ҷолиби диққат мешуморед? Ҷорҷ ҷавоб дод, аммо саркоҳин ба фикру ҳаёл каме фуру рафту пурсид: „Ҷорҷ, шояд ин ҳамон кинотеатрест, ки аз ҷои кори шумо на он қадар дур аст?“

Ҳамон ҳел ҳам дар ҳақиқат сурат гирифт. Лекин худро аз васвасаи кинотеатр ба канор гирифтани он қадар мушкул ҳам набуд. Ҷорҷ мебоист бо роҳи дигар ба хона меомад, то ки кинотеатр ба назараш намерасид. Ӯ ҳам ба ҳамин қарор омад, ки минбаъд бо роҳи дигар ба хона биёяд.

Барои Ҷорҷ натиҷаи тавба маъноӣ аз қор рост ба хона баргаштанро дорад. Фақат бо ин роҳ Ҷорҷ метавонист аз занҷири шайтон ҳалосӣ ёбад.

Барои ҳаёти навро баъд аз пок шудани қалб шурӯъ қардан аз ҳама беҳтараш ба васваса наафтед. Барои барқарор қардани „бокирагии рӯҳонӣ“ шумо бояд аз роҳе, ки шуморо ба гуноҳ мебарад, худро боздоред. Шумо ҳамаи инро бояд баръакс ҳол кунед, вагарна шуморо васвасаи шайтонӣ фаро мегирад ва ба сӯи шакли зиндагии пештара мебарад. Хаввори муқаддас Павлус моро огоҳ қардаст: „...Дар бораи ҳавасҳои шаҳвонӣ чисм ғамхорӣ нанамоед“ (Румиён 13:14). Ба ин боварӣ ҳосил кунед, ва шумо ба пеш ҳаракат менамоед.

Бартараф кардани васвасахо аксар вақт дар аъмоли Юсуф дида мешавад. Юсуф аз рӯи нишондодҳои Китоби Муқаддас дар боби „Ҳастӣ“ яке аз роҳбарони қавми Исроил буд. Вақте ки Юсуф ба Фӯтифар хизмат мекард, ӯ вазифадор буд, ки хонаи ӯро посбонӣ намояд. Фӯтифар яке аз бойҳои дарбори фиръавн дар Миср буд. Юсуф ба зани Фӯтифар маъқул шуд. Вақте ки Фӯтифар ба кор рафт, занаш кӯшиш кард, ки Юсуфро ба худ моил кунад ва ҳамбистари худ гардонад. Ӯ барои ин ҳамаи имкониятҳои фароҳам овард. Дар ҳақиқат ӯ ҳатто илтимос кард, ки Юсуф бо ӯ бихобад. Аммо Юсуф устуворӣ зоҳир карда, ба зани Фӯтифар гуфт, ки ҳеҷ гоҳ бар зидди Худо гуноҳ содир нахоҳад кард ва ба таклифаш ҳеҷ розӣ нашуд.

Вале зани Фӯтифар аз нияту хоҳиши худ ҳеҷ барнагашт. Дар охир ӯ Юсуфро танҳо дастрас кард ва аз ақиб куртаи ӯ кашид ва меҳост, ки бо ӯ бихобад. Лекин Юсуф бо ӯ дар танҳои наистод ва низ ҳеҷ чизро шарҳ надод, то ки хоҳири ӯро озурда насозад. Ӯ аз хона давида баромада рафт.

Лекин ин саргузашт бетаъсир намонд. Зани Фӯтифар дар ҳолати қаҳру ғазаб Юсуфро тӯҳмат кард, ки ба шаъну нафси ӯ расидааст. Дар натиҷаи пурсишу тафтиш Юсуфро ба зиндон партофтанд, аммо Худо ӯро аз зиндон озод кард ва ӯ яке аз одамони пурқудраттарини ҷаҳон, баъд аз фиръавн дар ҷои дуюм машхури олам шуд.

Одати ҷавоб доданро дастрас кунед

Самараи тавба инчунин маънои онро дошта метавонад, ки ба Худо бигӯед, ки касеро меёбед, то дар назди ӯ ҳисобот бидиҳед. Худо албатта хоҳони он аст, ки мо рафиқи наздики худро дошта бошем, то ки ӯ ба мо дар муносибати ҳамдигарии мо бо Масеҳ кӯмак кунад. „Ду нафар аз як нафар беҳтаранд, чунки барои онҳо аз меҳнаташон музди хубе пайдост. Зеро ки агар яке афтад, дигаре аз онҳо рафиқи худро бармеҳезонад. Валекин вой ба ҳоли он одами танҳо, вақте ки ӯ афтад ва касе набошад, ки ӯро бармеҳезонад“ (Воиз 4:9–10). Павлуси муқаддас мегӯяд, ки бояд „бинобар ин якдигарро тасалли диҳед ва якдигарро обод кунед, чунон ки низ мекунед“ (1-Таслӯникиён 5:11).

Агар шумо зан бошед, шояд шумо меҳоҳед дугонаи наздике дошта бошед, ки қонунҳои Худоро риоя мекарда бошад ва баҳри тозагии ҳаёташ кӯшиш мекарда бошад. Ба назди ӯ равед ва ба ӯ бигӯед: „Биёед, дар назди якдигар дар бораи ҳаёти хушбахлокона ҳисобот медиҳем“. Аз барои якдигар дуо карданро шурӯъ кунед. Вақте ки яке аз шумоён ба шабинишинӣ биравад, дуоминаш дуо гӯяд, ки дугонаи ӯ аз қорҷӯбаи ахлоқи намунавӣ берун набарояд.

Ҷаҳат бо зан барои якдигар ҳисобот диҳед, на бо мард. Дуои якҷоя ва муҳокимаи эҳсосот амали бағоят маҳрамонда аст. Агар шумо бар зидди майлҳои гомосексуалистӣ мубориза мебарда бошед, ин гуна

*муносибатхоро (*дуои якҷоя) бо ҳамчинси худ якка ба якка барқарор накунад. Ба шумо гурӯҳе мувофиқат мекунад, ки аз се кас иборат буда, ақаллан яке аз онҳо гомосексуалист нест.

Меҳоҳам ба одамоне, ки дар аҳди никоҳ нестанд, маслиҳат диҳам, ки вақти зиёди худро ба омӯзиши Китоби Муқаддас ва иҷрои дуо ҳамроҳ нагузаронанд. Вақте ки дар байни зану мард муносибатҳои бисёр наздики рӯҳӣ, мустаҳкамшавии дӯстӣ ва дигар муомилаҳо барқарор мешаванд, дар миёни онҳо метавонад зуд алоқаи ҷинсӣ ба вучуд биёяд. Шумо метавонед муносибати ҷинсӣ ҳосил кунед, вале худатон инро ҳис накунад. Ана барои ҷӣ ҳар қадаре ки шумо дар никоҳи рӯҳонӣ бо ҳамсаратон наздик шавед, ҳамон қадар ҳаёти ҷинсӣ фаъолиятноктар мегардад. Ин наҷандон ғажо аст, аммо ин ҳақиқат аст.

Ин маънои онро надорад, ки якҷоя дуо қардан лозим нест. Аммо зимни якҷоя дуо қардан чунин гуфтаҳо бояд зикр қард:

1. Дуоро кӯтоҳтар қардан;
2. Ин вақтро ба Худованд бахшидан;
3. Барои дигарон дуо қардан;
4. Дар дуо тамоман муайян будан лозим аст.

Дар дуо нагӯед, ки шумо яккаву танҳо ва мунтазири никоҳ ҳастед, то ки машғули шахват шавед. Чунин дуо ба сӯи алоқаи ҷинсӣ даъват мекунад. Ҳиссиётҳои шумо (танҳои ва мубориза) аз рӯи қонун ҳастанд. Доир ба ин ҳиссиётҳои шумо бояд бо рафиқони наздики худ, ки бо онҳо муносибатҳои ошиқона надоред, ҳамсӯхбат шавед.

Ба санҷиш тайёр бошед

Ба санҷиши нормаҳои ахлоқӣ тайёри бинед. Рӯзе мешавад, ки санҷиш қарда мешавад. Мумкин дар шумо васвасаи баргаштан ба тарзи зиндагии пештара ба вучуд ояд, ки байни шумо ва Худо девореро месозад.

Дар назди одаме, ки ҷавоб медиҳед, софдилу покҷидон бошед. Шумо фақат ҳамон вақт шикаст меҳӯред, ки агар нормаҳои ахлоқро вайрон кунед ё талаботҳои ахлоқро қам кунед. Дар хотир дошта бошед, ки шумо бо дастгирии Худо бо роҳи пок рафта метавонед, ҳарчанд ки қадамҳои аввалин душвор ва ноустувор бошанд.

Самарани тавбаро инкишоф диҳед. Агар шумо алоқаи берун аз ахлоқ дошта бошед ва эҳтимол аст, ки ин алоқа такрор мешавад, он гоҳ зуд ин алоқаро барқарор кунед. Он чизе, ки дар назари шумо муваққатан ҳалли масъала ба ҳисоб меравад, дар амал назар ба он чизе, ки шумо дар паси зиндагитон мондед, саршавии як чизе бисёр зебо мебошад.

Ҳеҷ гоҳ дер нест

Душмани Худо шайтон шояд кӯшиш мекунад, ки ба шумо ҳисси айбдорӣ ва ноумедиро талқин кунад, ҳарчанд ки бахшиши Худоро низ дошта

бошед. Шуморо метавонад азоби вичдон ва эҳсоси белаёқатӣ, яъне хиссиёте, ки шуморо аз Худо дур кардааст, азият диҳад.

Лекин шайтон аз болои шумо ҳеҷ гуна салтанат надорад! Ў метавонад ҳар қадар кӯшиш кунад, лекин ягон суду ғоида надорад. Шумо бояд фақат мустаҳкам бошед ва бо овози баланд такрор кунед: „Ман пок ва тоза ҳастам, ман фарзанди Худоям, ман ба Исои Масеҳ муносибати шахсӣ дорам“. Ба Румиён 8:28 нигаред, дар ҷое, ки Павлуси муқаддас гуфтааст: „Дар баробари ин мо медонем, ки ба дӯстдорони Худо, ки мувофиқи пешбиниҳои Ӯ даъват шудаанд, ҳама чиз бар нафъашон ёрдам медиҳад“.

Диққат диҳед, ки дар ин ояти овардашуда гуфта намешавад, ки ҳамаи чизҳои рӯйдода хуб аст. Аниқтараш гуфта шудааст, ки Худо ҳама чизро ба нафъи мо ҳал мекунад. Алоқаҳои ҷинсӣ то никоҳ ва берун аз никоҳ — инҳо манфиати мо нестанд. Аммо вақте ки мо ин гуноҳоро эътироф мекунем ва онҳоро рад мекунем, дар ин сурат Худо ба воситаи муҳаббати Худ онҳоро ба манфиати мо бармегардонад. Нагузоред, ки ба васвасаи шайтон рафта ва ба суҳанҳои дурӯғомезонаи ӯ дода шуда, ба хисси ранҷу азобҳои беҳуда гирифта шавед. Фаромӯш накунад, ки Худо шуморо дӯст медорад ва тағйир ёфтаи он иваз намудани роҳи хато ба роҳи дуруст ҳеҷ гоҳ дер намешавад.

Хангоми вохӯри бо донишҷӯён як зани ҷавон ба назди ман омада гуфт: „Ҷош, медонед чӣ, ман ду сол пеш масеҳӣ шуда будам. Аммо баъзе хатогиҳое, ки дар соли якуми ҳаёти масеҳиёнаам содир намудам, ҳам Худоро, ҳам одамонро ва ҳуди маро шармандаву хичил месохт. Ман ба ҳамаи ин гуноҳоям дар назди Худо иқрор шудам ва Ӯ маро бахшид. Акнун ман намунаи он шудам, ки чӣ хел Худо ҳама чизро ба манфиати кас табдил дода метавонад. Қариб ҳар ҳафта Худованд ба назди ман ду ё се духтарро мефиристондад, ки онҳо дар арафи алоқаи ҷинсӣ қарор доранд ва ё танҳо акнун ба ин кор, яъне алоқаи ҷинсӣ даст задаанд. Онҳо аз ман мепурсанд, ки чӣ кор кунанд, то ки аз ин роҳи хато баргарданд. Ва ман қобилият дорам, ки ба онҳо кӯмак намоям. Метавонам ба онҳо ҳаёти худро тасвир кунам, ки чӣ хел ман ин зинаҳои раҳму омурзиши Худоро ба даст овардам“.

Ӯ аз шодӣ гирия мекард, вақте саргузашти худро ҳикоят мекард, ки чӣ хел Худо ҳислатҳои кирдорҳои бади ӯро аз ҳаёти ӯ бардошт ва ӯ ин бахшиши Худоро ба манфиату баландшавии обрӯю эътибори худ истифода кард. Барои ҳамаи онҳо ҳеҷ гоҳ дер намешавад. Як чизро дар хотир гиред: Худо аз ҳама воқеаҳои ҳаёти шумо баланд ва хабардор аст — ҳам дар гузашта, ҳам дар ҳозира ва ҳам дар оянда.

Ақли худро нав кунед

Барои дилҳои худро пок нигоҳ доштан ба мо лозиму муҳим аст, ки гуфтаҳои Китоби муқаддасро оид ба нав кардани ақл иҷро намоем. Павлуси Муқаддас фармудааст: „Пас, шуморо, эй бародарон, ба

марҳамати Худо даъват менамоям, ки чисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед: ибодати оқилонаи шумо ҳамин хоҳад буд; Худо ба ин дунё ҳамшакл насозед, балки ба воситаи таҷдиди ақлатон шакли тозае ба худ бигиред, то дарк кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист“ (Румӣ 12:1–2).

Аз нав тоза шудан чист? Ақли аз нав тозашуда — ин ақлест, ки бо иродаю ташаббуси Худо аз нав барқарор мегардад.

Яке аз сабабҳои, ки одамон дар шакли нав гирифтани ақли худ сустӣ зоҳир менамоянд, ин аст, ки чунин одамон ба рафтору кирдори пешинаи кӯҳнаи худ бармегарданд. Ин баргаштани онҳо боз маънои онро дорад, ки одамон дурӯягиро касб менамоянд. Инчунин аз ин бармеояд, ки онҳо барои пурра тоза гардидани ақли худ кӯшишу ғайрат накардаанд, то ки ба роҳи покдоманӣ дохил шаванд. Дар тафаккур ва ҷаҳонбинии ин гуна одамон ба як масъала ду нуқтаи назар, ду ҳел ҷаҳонбинӣ, ду навъи фикрронӣ шакл мегирад. Ё бо як чашмаш, яъне бо як фикру ақидааш ба гуфтаҳои Худо назар мекунад, бо дуюм чашмаш ба чизи лаҳзаинаи ночизи дунявӣ назар меафканад ва аҳамият медиҳад. Онҳо (ҳар ду ҷинс ҳам) 100% худро ба гуфтаҳои Худо мувофиқ накардаанд, барои ҳамин ҳамеша ҳангоми интиҳоб инсон ба тарафи лаззатгирӣ ва кайфиятҳо майл менамояд.

Аз нав тозакуни ва таҷдиди ақл аз рӯбучин ва поксозии ҳонаи худ сар мешавад. Мардҳо, лутфан, бигӯед, ки ҷӣ тавр метавонед ақли худро тоза ва пок намуда истода, дар айни замон ба аксҳои лучу урёни шахвонӣ ва ба манзараҳои шармовар нигоҳ кунед? Ба баъзе аз шумо лозим меояд, ки маҷаллаҳои дорои аксҳои шахвонӣ ва манзараҳои шармовари ҷамъкардаи худро партоед ва ё набуд созед. Агар ба ҳамаи ин хотима надихед, шумо ҳеҷ гоҳ ақли худро нав карда наметавонед ва пок намешавед. Баъзе аз занҳо маҷаллаҳои зиёде доранд, ки онҳо дорои аксҳои манзаравии ишқварзию шахватпарастӣ мебошанд ва онҳо ба нормаҳои фармудаҳои Худо ҷавоб намедиханд. Биёед рӯйро ба харф мезанем.

Баъзе аз шумоён дар асоси тамошои аксҳо ва суратҳои ҳамин маҷаллаҳо нуқтаи назари худро оид ба ишқу муҳаббат муайян кардаед, ки ишқ ҷӣ будааст. Дар ин ҷо ин тамошои маҷаллаҳо нуқтаи назари шуморо ба роҳи ғалат ва хатогиҳо бурдааст, вале ҳуди шумо аз ин пай набурдаед.

Ақли худро бо фармудаҳои Худо пурра намоед

Ҷараёни аз нав пурра ва комил шудани ақл бо ду роҳ амалӣ мегардад. Пеш аз ҳама мо инро ба воситаи хондан ва шинос шудан бо Китоби Муқаддас иҷро менамоем. Забурхони таронасарое гуфтааст: „Ба ҷӣ васила ҷавон роҳи худро покиза медорад? Бо нигоҳ доштани худ мувофиқи Каломи Ту. Бо тамоми дили худ толиби Ту шудаам; маро

нагузор, ки сахв карда, аз аҳкоми Ту сар тобам. Сухани Туро дар дил нixon доштам, то ки пеши Ту хато накунам“ (Забури 118:9–11).

Аммо ба мо лозим аст, ки нисбат ба донишомӯзии оддӣ корҳои бештареро анҷом диҳем. Мо бояд Каломии Худоро ҳаматарафа фикр карда бароем. Мақсади асосии мо аз он иборат аст, ки фикрҳои кӯхнаи пештараро, ки дар ақлу хотири мо ҷамъ шудаанд, аз мағзи сари худ берун намоем ва ба ҷои онҳо фикрҳои наву тозаии Худоро ҷой диҳем.

Биёед боз як қадами дигар ба пеш мегузorem. Фарз кардем, ки ман бо шумо дар кӯча вохӯрдм ва номи шуморо пурсидам. Шумо бечуну чаро ҷавоб медихед. Гап дар сари он аст, ки номи шумо чунон дар забони шумо ништааст, ки дар зиндагии шумо як узи ҷудонашавандаи бадани шумо шуда мондааст, яъне ба як узи шумо табдил ёфтааст. Вай бо шахсияти шумо омехта гаштааст. Сухани Худо низ бояд нақши ана ҳамин гуна узи шуморо бозад, яъне дар забону дар хуни шумо монанди номатон нишинад.

Агар ҳамин тавр шавад, мардҳо, вақте ки занҳоро лучу урӯн дар соҳил ҳангоми оббозӣ мебинед, он гоҳ ҳамон фикрҳои ғалату кӯхнаи пештара ба мағзу майнаи шумо раҳна карда наметавонад, яъне ба ҷои аввалаашон баргашта нопадид мешаванд. Баръакс, фикру ақидаҳои шумо тозаанд, ба монанди: *Худо занҳои хушрӯро офаридааст... Ин зан тимсоли муҳаббати Худо аст ва шояд аллакай ӯ зани касе шуда бошад ва ӯ ба наздикӣ зани касе мешавад ва ғайра.*

Вориди дӯстии парҳезгорона шавед

Роҳи дигари наву тоза кардани ақл дӯстӣ бо одамонест, ки намунаи ибрат барои онҳо дунё аз нуқтаи назари Масеҳ мебошад. Ман беш аз пеш боварӣ ҳосил мекунам, ки дӯстӣ бо одамоне, ки Масеҳро дӯст медоранд, боварию ақидаи касро мустаҳкам менамояд. Муносибати ин гуна одамон бо Худо ба кас таъсири аниқ мегузорад ва баръакс, одамоне, ки Худоро дӯст намедоранд, дӯстии моро ба роҳи бад мебаранд. Ана барои ҷӣ Павлус гуфтааст: „Хуллас, эй бародарон, ҳар он ҷӣ рост аст, ва бо инсоф аст, ва пок аст, ва хушоянд аст, ва шоёни таҳсин аст, ва ҳалол аст, ва ҳар эҳсон ва ҳамде, ки бошад, — дар бораи онҳо фикр кунед“ (Филиппиён 4:8). Барои ҷӣ моро ба ин гуна дӯстӣ ғарқ шудан даркор аст? Барои он ки ин аз ҷониби Худо омадааст ва ҳар гоҳ, ки мо дар ин бора фикр мекунем ва худро дар ихотаи одамони ба ҳамон тараф рафта истода мебинем, рафтори мо ва тарзи фикрронии мо, ҳислату ахлоқи мо ба сӯи неки раван мегардад ва некиҳоро дар худ ҷой медиҳад.

Мо ба Худо шукр мегузorem, ки Ӯ моро махлуқҳои дорои шахват офаридааст. Мо ба Ӯ шукр мекунем, ки Ӯ ғамхори мо аст ва барои оилаҳои мо ва ҳаёти шахвонии мо ғамхорӣ мекунад. Мо сипосгузorem, ки Ӯ ба мо қуввае ато кардааст, ки тавассути Ӯ хоҳишҳои шахвонии худро зери назорат қарор медиҳем ва хубию бадииҳои онро ҷо ба ҷо мегузorem.

Дикқати худро ба чизҳои бад равона накунад

Ҳар вақте ки ба сари шумо фикрҳои монанди пешина меоянд, онҳоро қабул кунед. Шахвонияти худро ба таври табиӣ, чӣ хеле ки ҳаст, ҳамон тавр қабул намоед. Ба он фишор наоред ва худатонро ба тағйир додани он маҷбур насозед. Ҳамду сано ба Худо хонед, ба хотири он ки Ё шуморо махлуқи дорои шахвату шахвоният ва дорои қобилияти шахвонӣ офаридааст. Шукргузори ба Ё кунед. Баъд дарк мекунед, ки Худо ба шумо шахватро барои он додааст, ки он зимни мухаббати дутарафа дар никоҳи байни марду зан ба амал ояд. Дониста гиред, ки алоқаҳои ҷинсии пеш аз никоҳ ва берун аз никоҳ ба нақшаи Худо рост намеоянд ва ба ахлоқи ҳамидаи инсонӣ мувофиқ нестанд:

Ба худ нагӯед: *Ман дар бораи ин фикр намекунам... Ман дар фикри ин кор нестам.* Чӣ лозим? Дикқати худро ба зиддият нишон додан равона кардан маънои онро дорад, ки шумо иҷрои он амалро намехӯед, аммо фикр мекунед.

Ба баъзе аъмоли ғалату нодурусти пешинаатон ва фикрҳои гуноҳомезатон иқрор шавед ва сипас қоил шавед, ки Масеҳ барои харидани гуноҳҳои шумо ҷони худро қурбонӣ кард. Ин маънои онро дорад, ки шумо гуноҳхоятонро эътироф кардед ва омурида шудед. Ҳар дафъа, вақте ки шумо ба гуноҳхоятон иқрор мешавед, шумо торафт пурзӯртару тавоно мешавед ва омуриши Худоро равшантару хубтар дарк менамоед. Ҳар боре ки ба сари шумо фикрҳои пештара пайдо шуданд, шумо зуд дикқати худро ба Исои Масеҳ ва марги Ё дар рӯи салиб равона кунед ва пеши назар биоред, ки Ё барои гуноҳҳои мову шумо ҷони худро қурбон кардааст. Павлуси муқаддас маҳз ба ҳамин масъала моро ба таври зерин даъват намудааст: „Он чиро ки дар афроз аст, бичӯед“ (Ба Қўлассиён 3:1).

Ба хотир гиред, ки ба Худо гуноҳи азим вучуд надорад. Ё кўмак кардан меҳӯаҳад. Ё шуморо дўст медорад. Ё омуриши пешниҳод мекунад ва имконият муҳайё месозад, ки зиндагии худро аз нав бо дилу поку тоза оғоз намоем. Ҳар вақте ки Худо „пок“ мегӯяд, Ё дар ҳақиқат покиро дар назар дорад. Вақте ки Худо „аз нав“ мегӯяд, Ё „аз нав“-ро дар назар дорад. Шумо пок шудед, ва дар рўятон танҳо осмони софу беғубор аст. Ё ҳеч вақт чизи дигарро дар назар нашошт.

Таҳқиротҳои шахвонӣ

Ин воқеа дар ҳаёти ман талхтарин ва даҳшатангезтарин буд...

Ман намехостам, ки „дӯст“-и ман ба иззату нафси ман бирасад ва ин кори нохушро нисбати ман анҷом диҳад... Ман ҳатто ба ӯ „не“ гуфтам, вале ин ягон ғоидае набахшид. Ё хоҳ-нохоҳ ин корро бо ман анҷом дод...

Ман он вақтҳо ҷавон ва содда будам. Ман намедонистам ва намефаҳмидам, ки дар ҳақиқати кор чӣ ҳодиса шуда истодааст... Ман танҳо мефаҳмидам, ки амакам кадом як кори нохубу номатлубро анҷом дода истодааст...

Ман худро роҳгумзада, гунаҳкор ва ифлос ҳис намудам. Тарсидам, ки ба касе ягон чизро дар бораи ин воқеа хабар расонам...

Агар шумо ягон намуд шахватҳои таҳқиромезро аз сар гузаронда бошед ва ё фикр кунед, ки аз сар гузаронед, он гоҳ ба мағзу майнаи шумо ҳиссиётҳои нохубе монанди ҳашму ғазаби нихонӣ, ранчиш, гуноҳ ё тарсу ваҳм пайдо мешаванд. Ин таҳқир метавонад ҷисмонӣ бошад ё рӯҳӣ, аммо дар ҳар сурат тағи дили шумо сиёҳ аст, зеро, ки шумо аз он захмҳои вазнин дар азобед. Чӣ хеле ки бисёре аз захмҳои буридашуда ё сиёҳшудаи тан дар натиҷаи табобати мувофиқ шифо меёбанд, онҳое ки ба таҳқироти шахвонӣ дучор шуда буданд, табобати эҳсосиро дар худ ҳосил кардаанд. Ва бо шумо низ ҳамин тавр хоҳад шуд.

Чанде пеш ба ман як зани ҷавон номае расонд. Дар он саволе дода шуда буд, ки чунин саволро бисёр одамони таҳқироти шахвониро аз сар гузарониданд медиханд.

Чаноби Макдауэлли азиз!

Замоне, ки ман 13-сола будам, бародарам ба номуси ман таҷовуз кард. Ҳозир ман ба синни 19 даромадам ва аз аҳли оилаамон ҷудо зиндагӣ мекунам. Он коре, ки ӯ ба ман анҷом дод, дар тӯли тамоми ҳаёти ман як захми реш-реш ва дарднокеро гузошт, ки то имрӯз он захм сиҳат нашудааст.

Ман хуб медонам, ки дар ин воқеа ман ҳеҷ гуноҳ надорам, аммо барои чӣ ман худро ин қадар гунаҳкор ҳис мекунам? Гап дар сари он аст, ки ман худро ҷунон эҳсос мекунам, ки гуё ба даруни чоҳи чуқуре афтидаам ва аз он берун омада наметавонам. Ман намехоҳам дигар дар замири худ як холиғиеро эҳсос намоям. Барои он ки ман он чизеро, ки гум кардаам, дигар ёфта наметавонам. Лекин ин гуноҳеро, ки ба содир шуданаш ман гуноҳе надорам, баҳшидан мумкин аст?

Духтари дар синни 13-салағӣ таҷовузушуда

Барои чӣ ин зани чавон, ки дар асл гунаҳкор нест, худро гунаҳкор меҳисобад? Охир ўро таънаю маломат кардан мумкин нест, зеро ки ўро таҷовуз кардаанд ва гуноҳ пурра ба гардани зинкори ӯ аст. Лекин барои чӣ аз ду сар ӯ худро гунаҳкор меҳисобад?

Устодони мутахассиси ин соҳа метавонанд тасдиқ намоянд, ки ҳатто бачаҳо фоҳишагӣ таҳқироти шахвониرو хуб дарк мекунанд. Ҳатто бачаҳо вақте ки фоҳишагӣ бедабиро мебинанд, худро нороҳат ҳис мекунанд. Барои он ки дар ин гуна ҳолатҳо шахватпарастӣ аз чорҷӯбаи табиӣ худ берун мебарояд ва шахват суиистеъмол карда мешавад, яъне шахват ҷабран истифода мешавад, ки онро таҷовуз меноманд.

Наврасҳо низ наметавонанд ба таври аниқ муайян намоянд, ки гуноҳ ба гардани кист. Онҳо танҳо ҳис мекунанд, ки таҷовуз рӯй додааст. Онҳо метавонанд дар ягон рафтори ношояме ширкат варзанд ё ба амалиёти нодурусти шахвонӣ ҷалб шаванд. Дар ин ҷо муҳим нест, ки иҷрои ин амали зиштро махсус ӯ интиҳоб накарда буд. Ҳатто агар онҳо дар кадом як лаҳзае қаноат ҳосил карда бошанд ва лаззате гирифта бошанд. Онҳо танҳо ҳис мекунанд, ки кадом як амали баде аз ҷониби онҳо рӯй дод ва ин онҳоро ба ҳис кардани гуноҳ оварда мерасонад. Ҳарчанд ки дар асл ин гуноҳ ба гардани онҳо намеафтад. Шахсе, ки таҳқироти шахвониро аз сар гузаронидааст, бояд фаҳмад, ки ҳиссиёти гунаҳкорӣ аз амалиёти содиршуда ба вучуд омадааст. Лекин ҳар ду тараф ҳам гунаҳкор нестанд.

Эҳсос кардан ва иқрор шудан дар гуноҳ надоштан ҳиссиёти моро фавран ором карда наметавонад. Дар айни замон, агар мо иқрор шавем, ки Исои Масеҳ барои гуноҳҳои мо ҷон дод, ин вақт ҳиссиёти мо пок мешавад. Дигар ягон тарсу ҳарос ба мо ҳамла карда наметавонад. (Барои ахбори иловагӣ доир ба ин мавзӯ ба иловаи № 1 бо матни Ч. Франк нигаред).

Шумо танҳо нестед

Яке аз асрори махфӣ дар ҳаёти одамон ин пинҳон кардани таҳқиротҳои шахвонӣ мебошад. Танҳо дар Иёлоти Муттаҳидаи Амрико ҳар як зани сеюм ва ҳар як марди шашум гирифтори таҳқироти шахвонӣ шудааст. Аз нисф зиёди онҳо дар бораи ин саргузашти худ дар тӯли як сол ба ҳеҷ кас хабар намедиханд. Медонед барои чӣ? Барои он ки аксарияти онҳо худро гунаҳкор ҳисоб мекунанд ва таҳқироти шахвониашонро мепошонанд. Ин ҳолат ҳамчун қоида корро вазнинтар месозаду халос.

Ҳар касе ки дучори ин таҳқирот гардид, набояд худро гунаҳкор бишуморад, барои он ки хоҳ мард бошад, хоҳ зан, қурбони вазъият шудаанд. Агар шуморо таҳқир карданд, ин айби шумо нест, барои он ки на шумо шахси муқобилро захмӣ кардед, балки ў шуморо захмӣ кардааст. Шумо мумкин ки як андоза кайфияти шахвонӣ гирифтед, лекин дар ин ҷо ҷавобгарӣ ба дӯши шумо намеафтад, айб дар шумо нест.

Инро дар хотир гиред, ки ҳеҷ гоҳ ҷавобгарӣ ба гардани қурбоншуда намеафтад ва ў сарчашмаи ба вучуд омадани таҳқироти шахвонӣ шуда наметавонад. Бинобар ин дар ҳар шакле, ки душвор набошад ва ҳар қадаре ки бар зидди эҳсосоти айбдорӣ мубориза набаред, ҳамчун қоида, бехтараш ба ягон касе дар бораи таҳқир шуданатон хабар диҳед. Ин аз он, ки онро пинҳон нигоҳ медоред, бехтар аст.

Таҳқироти шахвонӣ чист?

Таҳқиротҳои шахвонӣ гуногун мебошанд: Ба чунин таҳқиротҳо дохил мешаванд: намоиши беадабона, зангҳои бешармонаи телефонӣ, чашмбозӣ кардан бо духтарони дигар, навъҳои ба худ дилчасп кардани духтар, фишор ё таҳдид бо мақсади бедор кардани олатҳои шахвонии худ, молиш додан ё алоқаи ҷинсӣ.

Маълум аст, ки таҳқироти шахвонӣ гуфта инро мефаҳманд: Ба шаъни нафси ягон кас расидан, ҷабран алоқаи ҷинсӣ кардан бо касе, таҷовуз, амалиётҳои садистӣ. Садист шахсест, ки гирифтори як навъ касалии шахвонӣ буда, ҳангоми алоқаи ҷинсӣ ҳисси азобдихӣ ва азиятрасонии ў баланд шуда, дар баъзе мавридҳо ҳатто ҳамхобии худро мекушад.

Дигар шакли бадахлоқӣ ва зинокорӣ — ин инсест мебошад, яъне бо аъзоёни оилаи худ, бо онҳое ки дар қайди никоҳи ў нестанд, —

таго, амак, бародар, хохар, модар, падар, бобо ва бибӣ алокаи чинсӣ карданро мефаҳмонад.

Дар Илоёти Муттаҳиди Амрико 41%-и таҷовуз содиркардагон ин дӯстон ва шиносон мебошанд, 27% дигар одамон ва 23%-и боқимондари ҳешовандони худ (инсест) ташкил мекунанд. Хулоса 75%-и таҷовуз аз ҷониби шиносону дӯстон содир карда мешаванд.

Таҳқиротҳои шахвонии ҳар як шакл худ ба худ анҷом намеёбанд. Зинокорон таҷафузро давом медиҳанд, то он вақте ки онҳоро дастгир кунанд ва ба зиндон партоянд ё барои табобати махсус фиристанд. Инсест ва дигар шаклҳои алокаи надурӯсти чинсӣ то даме давом мекунанд, ки ягон ёрии берунӣ ба мо расад. Ҷавоне, ки духтареро дар вақти вохӯрӣ таҷовуз кардааст, то вақте ки ҷазои маъмури ба ӯ дода нашавад, кори худро давом додан мегирад.

Агар рафту ин саргузаштҳои таҳқиротҳои шахвонӣ ба шумо рӯй диҳад ва шумо дучори таҷовуз гардед, ҳеҷ гоҳ ин сирро махфию пинҳон надоред. Беҳтар аст, ки шумо саргузаштатонро ба касе нақл кунед, то ки ба шумо аз дигар тараф дасти ёрӣ дароз карда шавад. Вақте ки шумо ба таҷовуз гирифтӣ мешавед ва инро ба касе нақл намекунеду аз тарафи дигар ба шумо дасти ёрӣ дароз карда намешавад, он гоҳ шумо бисёр солҳо ва тамоми ҳаёт рӯҳан азоб мекашед. Рӯз то рӯз муносибати шумо дар оила вайрон мешавад. Бо падару модари худ ё хохар ва бародари худ нағз гап задан намехоҳед. Шуморо ҳар рӯз тарсу ваҳм фаро мегирад. Вазъияти шумо торафт бад шуда, шуморо ба майхӯрӣ ва ба истифодаи маводи нашъаовар, яъне героину кокаину нашта оварда мерасонад. Инчунин дар натиҷаи он кас пурхӯр шуда метавонад. (Дар майнаи шахси ҷабридаи фикре пайдо шуда метавонад, ки агар гафсу баднамо шавад, дигар вайро таҳқир намекунанд).

Аз ин хулоса бароварда мешавад, ки агар шумо таҳқиротҳои шахвониро пинҳон нигоҳ доред, он гоҳ оқибатҳои он бошиддати пурзӯртар гардида, шуморо дар тӯли тамоми ҳаётатон муддати дарозе азобу шиканҷа медиҳад.

Таҷовуз ба номус ё „ҳангоми вохӯрӣ ба номус таҷовуз кардан“

Ба номус таҷовуз кардан — амали алокаи чинсӣ ва шахвати „оралӣ“ буда, бар хилофи хоҳиш ва иродаи мо содир карда мешавад. Инро дӯст ё шиноси шумо ва ё шахси номаълуме содир карда метавонад.

Ба номус таҷовуз кардан — ин амали зидди қонунӣ буда, он бо истифодаи бурдани қувва ва зӯрӣ иҷро мегардад.

Мумкин аст шумо аз он метарсед, ки одамон шуморо гунаҳкор мешуморанд ё фикр мекунанд, ки шумо худатон бо нозу карашмаҳо ва тарзи либосҳои хуб пӯшидан тарафи муқобилро ба худ ҷалб намудаед. Аммо ҳақиқат дар он аст, ки ба номус таҷовуз кардан ҳеҷ

гоҳ наметавонад сафед шавад. Шахси ҷабрдида ва қурбоншуда ҳеҷ гоҳ гунаҳкор ҳисоб намешавад. Масалан, шумо ҳеҷ гоҳ наметавонед касеро манъ кунед, то ӯ ба муқобили шумо ҷинояте содир накунад. Таҷовуз маҳсули интиҳоби ҳуди зинокори фосиқ мебошад. Шахсеро, ки ба шаъни шумо таҷовуз қарданро омодаву тайёр сохтааст, идора ва назорат қарда наметавонед.

Таҷовуз ҳангоми вохӯрӣ — ин чунин аст, ки одаме ки шуморо ба мулоқоту вохӯрӣ даъват намуд, бо қувваи зӯрӣ ҷабрану маҷбуран ба шаъни шумо таҷовуз мекунад. „Маҷбурсозӣ ин маънои онро надорад, ки шахси муқобил бо ягон аслиҳае ё бо таҳдиди зарари ҷисмонӣ амал кунад. „Маҷбурсозӣ“ маънои онро дошта метавонад, ки тарафи муқобил кӯшишу ҳаракат ба қор мебарад, то ин ки бо қувваи зӯрӣ қурбонии худро маҷбур кунад. Маҷбурсозӣ бо ин роҳ ҳам ба амал меояд: розӣ нашавӣ, метавонӣ аз мошин барой, то хона пиёда равӣ“.

Аз ҳамаи гуфтаҳои боло чунин бармеояд, ки ба шаъни одам таҷовуз қардан ё таҷовуз ҳангоми вохӯрӣ ин як амали зидди қонунӣ буда, бо истифодаи қувваи зӯрӣ анҷом меёбад. Бо вучуди ин, шояд шумо чунин суҳанҳои зеринро аз ягон кас шунида бошед: „Ба ҳамааш худат гунаҳкорӣ, чунин рафтор қардан, яъне нозу қарашма ва либосҳои зебою кушрӯ пӯшидан лозим набуд...“

Лекин ин ҳамааш сафсата аст!

Вале бояд гуфт, ки зан ҳар қадаре ки худро орову торо диҳаду ба тариқи сунъӣ қашангу зебо шавад, ягон марди бегона ҳуқуқи ба шаъни ӯ таҷовуз қарданро надорад. Агар касе маҷбуран ба шаъни шумо таҷовуз кунад, шумо қурбонии амали ӯ мешавед ва ҷабрдида ҳисоб мешавед, ӯ бошад қонуншикан аст. Хулосаи гап ин аст: фаҳмида гиред, ки лаззатгирии шахвонӣ ба воситаи истифодаи бурдани қувва ва зӯрӣ ин ишқу муҳаббат нест, балки қонунвайронқунӣ мебошад.

Ҳомӯш истодан лозим нест

Таҳқироти шахвонӣ амали зидди қонунӣ аст, бинобар ин дар ин бора хабар диҳед. Ба ягон кас ин ҳақиқатро нақл кунед: албатта ба ягон дӯсти боваринокатон ё ба саркоҳин ё ба ягон устод ва шахси донишманд ё ба духтуру табиб. Дар бисёр штатҳо ё сарзаминҳои Амрико аз он одаме, ки шумо ба ӯ ин воқеаро хабар дода будед, талаб қарда мешавад, ки ӯ дар бораи ин қисса ё саргузашт ба ҳукумати маҳаллӣ хабар диҳад. Ин барои он аст, ки ҳамаи мо тарафдори онем, ки таҳқиротҳои шахвонӣ бас қарда шавад. Шумо ҷабрдида ҳастед? Барои шумо ҳимоя лозим аст, то ки ин қор диғар рӯй надиҳад.

Боз ба як ҷиҳати диғари ин масъала диққат намоед: Бо баён қардани ин ҳақиқати талх шумо метавонед таҳқироти шахвонии диғареро, ки аз тарафи он одам нисбати шумо ё нисбати қаси диғар дар оянда содир шуданаш мумкин аст, пешгирӣ кунед. Яъне қонуни пурқудрати

давлатиро ба мукобили ӯ равона созед. Бо баён намудани ҳақиқат шумо худро наҷот медихед. Яке аз ҷабрдидагон чунин гуфт: „Ман меҳоҳам, ки тамоми он саргузаштамо, ҳарчанд онҳо ҳақиқати талх мебошанд, ба одамон рӯйрост ва нуқта ба нуқта, калима ба калима ва бе резу чош баён намоям ва одамон маро чӣ хеле ки ҳастам ҳамоно тавр бишносанд, он гоҳ ман худро сихату сабук ҳис мекунам“.

Вале баён кардани ин гуна ҳақиқати талх кори осон нест. Агар касе ба ин бовар накунад-чӣ? Агар шахси шуморо озордода ба шумо азизу маҳбуб бошад, ин равиши корро мураккаб мегардонад. Шумо метавонед дар қалбатон нисбати ин одам ранчишу қаҳр ва хафагӣ пайдо намоед. Аммо дар айни замон ин дар хоҳири шумо метавонад абадию якумрӣ нақши худро гузорад. Дар ин ҳолатҳо баён кардани ин гуна саргузаштҳои талх аз шахс як ҷуръату ҷасорату мардонагиро талаб мекунад.

Дар бисёр калисоҳо ва ҷомеаҳо мутахассисоне ҳастанд, ки ба ҳалли масъалаҳои таҳқироти шахвонӣ ва таҷовузҳои машғул мебошанд. Аз мураббӣ, муаллиме, саркоҳине ва ё ягон кас аз волидайн, дӯстатон ё аз хешу ақрабо илтимос кунед, ки ба шумо ёрдам диҳанд, то шумо бо чунин мутахассисон алоқа бандед, то ки ба шумо ёрдам диҳанд.

Чӣ бояд кунем, ки аз таҷовуз ҳангоми мулоқот ва аз таҳқироти шахвонӣ халосӣ ёбем

Ҳангоми ба саратон омадани ин ҳолат ва ҳадафи таҳқироти шахвонӣ шуданатон шумо бояд якҷанд ҷорабиниҳои амалиро барои таъмин кардани беҳатарии ҳаёти худ иҷро кунед. Мақсади ягонаи шумо маҳз аз ҳамин бояд иборат бошад:

Кӯшиш кунед, ки ҳеҷ гоҳ як ба як бо одами фосику зинокор ва ё ягон одами дигар, ки нияти шуморо таҷовуз кардан дорад, танҳо наистед ё намонед. Агар шумо бо касе танҳо монданро нохуб ва худро бераҳм ҳис кунед, яъне ҳис кунед, ки он одам нияти баде нисбати шумо дорад ва шумо ҳатто аз баён кардани ин ният метарсед, он гоҳ ба ҳамоно ҳиссиёти қалби худатон бовар намоед. Яъне ҳатман аз он одам худро ба қанор гиреду дур шавед.

Ҳеҷ вақт ҳафагии худро дар бораи он ки шуморо озор додаанд, инкор накунад. Он ҳиссиёти худро ба ягон дӯсти наздикатон нақл кунед. Дар он ҳолати шумо ягон чизе ғайриоддӣ, ҳайронкунанда нест. Ҳамаи инро пурра фаҳмондан мумкин аст.

Дар хотир доред, ки ҳама намуди фишороварӣ дар муносибати шахвонӣ қобили нақӯшиш аст. Шумо ҳеҷ гоҳ ҳақ надоред, ки бо шахси таҷовузукунда ва таҳқироти шахвонӣ содиркарда ҳайрхоҳию илтифоту хусни тавачҷӯҳ ва гузашт кунед. Сарфи назар аз он ки он одам кӣ аст ва ба шумо чӣ некие кардааст.

Ҳаминро фаҳмида бошед, ки муносибати байни ҷавонписарону ҷавондухтарон бояд дар асоси ҳурмати якдигарӣ барқарор бошанд. Ҳама гуна фишороварӣ зидди қонун ва зидди ахлоқи шоистаи инсонӣ аст. Аз ҷумла дар муносибати ҷинсӣ.

Танҳо бо одамон мулоқот таъин кунед, ки онҳоро шумо хуб ва аз наздик мешиносед. Мулоқот бо ношиносон хатарнок аст, зеро ки шумо намедонед, ки он одамони ношинос чӣ қасду нияту хостаҳо ё хоҳишҳое дар қалби худ ниҳон доранд. Пеш аз он ки бо касе мулоқот ё вохӯрӣ таъин намоед, аввал бо ӯ нағзакак шинос шавед ва хислатҳои ӯро омӯzed. Он гоҳ шумо на танҳо оид ба хислати ахлоқи ӯ ошно мешавед, балки ӯ низ ҳубтару беҳтар шумою шахсияти шуморо доништа мегирад. Он гоҳ шуморо ҳамчун объекти алоқаи ҷинсӣ қабул намекунад, шояд обрӯ ва эътиборатонро нигоҳ медорад.

Метавонед ба вохӯрӣ бо гурӯҳ равед, зеро одатан таҷавузкор дар ин ҳолатҳо ҷабридаро аз одамон ҷудо мекунад.

Ҳеч гоҳ „мошинасаворӣ“ накунад. Дар ҷойҳои беодам бо шахси ношинос якка ба якка намонед.

Ба хонаи дӯстонатон як худатон танҳо наравед ва надароед.

Нисбат ба дигарон бо эҳтиром муносибат кунед. Агар шумо мағруронаю мутақаббирона ба одамон нигоҳ кунед ва ё сухан гӯед, ин нисбати ӯ беҳурмати, паст задани кадрӣ қимати инсонист. Зеро ӯ аз ин рафтори шумо ҳиҷолат мекашад ва худро паст эҳсос мекунад. Бо суханҳои пучу ҳоли бо одамон муомила накунад, зеро ин нисбати онҳо таҳқир аст.

Фаҳмидан лозим аст, ки ҳар вақте ки шахси дуюм ба таклифи иҷроӣ амалҳои шахвонӣ ҷавоби рад медиҳад, ин маънои онро дорад, ки ӯ дар ҳақиқат майлу хоҳиш надорад. Эҳсосоти инсониро эҳтиром кардан лозим аст.

Ҳиссиётҳои худро сарфаҳм равед

Окибатҳои эҳсосоти таҳқироти шахвонӣ метавонанд дуру дароз дар дили мо нақш банданд. Баъзан ин ҳиссиётҳо дар худ шакли дигарро мегиранд. Агар шумо дар гузашта таҳқир шуда бошед, он гоҳ ба худ саволҳои зеринро бидиҳед:

- Оё шумо худро аксар вақт ноилоч ва танҳо ҳис мекунад, оё худро дарди сари дигарон меҳисобед?
- Оё шумо худро аз оила ва рафиқонатон дар қанор ҳис мекунад?
- Оё диққати худро ҷамъ кардан ба шумо душвор аст?
- Оё шумо дар қор ва ё дар таҳсилатон душворӣ доред?
- Оё шумо эҳсос доред, ки „сирр“-и худро бояд пинҳон нигоҳ доред?

Агар шумо дучори таҳқироти шахвонӣ ва тачовуз шуда бошед, он гоҳ ба ҳамаи саволҳои дар боло номбаршуда ҷавоби мусбат додан тамоман фаҳмо аст. Одамоне, ки дучори таҳқироти шахвонӣ шудаанд, аксар вақт эҳсосотҳои дар боло овардашударо аз сар мегузаронанд.

Яке аз одамони ба ин монанд гуфтааст: „Ман дар торикӣ зиндагӣ мекунам. Ҳаёт ба назарам чунин торик менамояд, гуё ки дар як ғори тираву тор бо тарсу ваҳм умр ба сар бурда истодаам. Худро гунаҳкор ва танҳо ҳис мекунам“. Шуморо тарс ва парешонхотирӣ фаро мегирад, ки агар саргузаштатонро ба ягон кас нақл кунед, ҳеч кас ба суҳанҳои шумо бовар намекунад. Агар зинокор одами наздики шумо бошад, он гоҳ дар дили шумо нисбати ӯ ҳиссиётҳои омехтаву гуногун монанди хашму ғазаб, ҳафагӣ, бадбинию душманӣ пайдо мешаванд. Дар баробари ин шумо ишқу муҳаббат, ёддоштҳои фаромӯшнашаванда ва умедро низ аз сар мегузаронед. Ин ҳиссиётҳоро шумо бояд то охир дарк кунед ва сарфаҳм равед.

Агар шумо ин эҳсосотро дар дили худ маҳфӣ нигоҳ доред, ошкор насозед, он гоҳ вазъияти шумо торафт мураккаб шудан мегирад. Ҳашм — аксуламали табиӣ инсон ва ҳама гуна зараррасонӣ мебошад, хоҳ зарари ҷисмонӣ, хоҳ эҳсосотӣ. Ҳар як шахси гирифтори таҳқироти шахвонӣ дар дил хашм дорад ва меҳаҳад, ки ин хашмро аз дили худ ҳолӣ кунад. Лекин мо набояд ҳама вақт дар хашм ғута зада бошем. Мо бояд ба ҳаёти муътадилу дуруст баргардем. Мо бояд тарзи суҳанронӣ, муомилаи хуб ва ба одамон наздикшавиро омӯзем, худро ҳама вақт зерӣ назорат гирем ва худидоракуниамонро нигоҳ дорем. Ин чараён мумкин солҳо давом кунад, лекин бояд рӯҳафтода нашавем ва ба оянда бо умеди калон нигарем. Дар мубориза баҳри озод шудан аз саргузаштҳои таҳқирҳои гузашта ба мо саркоҳинон, донишмандон, духтурҳо ва рафиқони наздикамон кӯмак мекунанд.

Агар шумо дучори таҳқироти шахвонӣ шуда бошед

- 1. Ин айби шумо нест. Ин кори ҷиноист, ки бар зидди шумо рӯй додааст.*
- 2. Худо шуморо ҳукм намекунад. Дар пеши ҷаҳми Худо одами „нолозим“ ё „нопок“ нагардидаед.*
- 3. Оқибатҳои таҳқироти шахвонӣ муддати тӯлонӣ ба муносибатҳои шумо ба одамон таъсири худро мегузорад. Аммо шумо метавонед инро аниқ кунед ва дуруст рафтор кунед. Метавонед ба худ оед. Шуморо дар оянда шифоёбӣ интизор аст.*
- 4. Ба дӯстони наздикатон муроҷиат намоед. Ба онҳо занг занед ва гӯед, ки бо онҳо вохӯрдан ва маслиҳат кардан меҳаҳед.*

5. Ба Худо мурочиат намуда, дуо гӯед. Дар дуо бо Ё сӯҳбат кунед, мисли он ки бо дӯсти наздикатон сӯҳбат мекунед. Худо доимо тайёр аст, ки ба шумо дастӣ ёрӣ дароз кунад ва ғамхори шумо бошад. Дар Китоби Муқаддас гуфта шудааст: „Дилҳои худро ба ҳузури Ё ҳолӣ кунед, Худо паноҳгоҳи мост“ (Забур 61:9). „Ҳамаи ғамҳои худро ба Ё возузор намоед, зеро ки Ё ба шумо ғамхорӣ мекунад“ (1-Петрус 5:7).
6. Агар ба шумо аз ўҳдаи ҳиссиёти худ баромадан душвор бошад, он гоҳ рӯзнома тартиб диҳед ва ба он ҳаррӯза ҳиссиёти худро нависед. Агар тарсед, ки касе рӯзномаи шуморо меҳонад, вақте ки пур кардани онро тамои мекунед, он гоҳ онро дарронед ва ё бо калид онро маҳкам нигоҳ доред.
7. Барои шумо ва барои зинокор умеде мавҷуд аст. Ҳеҷ гоҳ дер намешавад, агар шумо ёрӣ пурсед. Худо барои шифо додани захмҳои шумо ваъда додааст. Чунин ваъдаи Худоро шумо дар номи 1-Петрус метавонед дастрас кунед: „Ва Худои ҳар ҷайз, ки моро ба ҷалоли абадии Худ дар Исои Масеҳ даъват намудааст, баъд аз уқубати кӯтоҳмуддати шумо, шуморо комил, устувор, қавӣ ва матин хоҳад кард“ (1-Петрус 5:10).

Қавлу ваъдаҳои Худо

- Худо захмро шифо медиҳад!
„Дилшкатагонро шифо мебахшад, ва ҷароҳатҳои онҳоро мебандад“ (Забур 146:3)
- Меҳр ва диққати Худо бар ман аст!
„Ва маро ба вусъатобод баровард, маро раҳо кард, зеро ки ҳусни таваҷҷӯҳи Ё бар ман аст“ (Забур 17:20)
- Худо — ҳимоятгари шумост!
„Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгоре, ки дар тангиҳо зуд пайдо мешавад“ (Забур 45:2)
„Худованд наздик аст ба ҳамаи онҳое, ки Ёро меҳонанд, ба ҳамаи онҳое, ки Ёро ба ростӣ меҳонанд. Хоҳиши тарсгорони Худо ба ҷо меоварад, ва истиғосаи онҳоро мешунавад“ (Забур 144:18–19)
- Худо шуморо фарзандони Худ шуморидааст!

„Чунон ки моро пеш аз таъсиси ҷаҳон дар Ё баргузидааст, то ки ба ҳузури Ё дар муҳаббат муқаддас ва беайб бошем“ (Ба Эфсӯсиён 1:4)

„На шумо Маро баргузидаед, балки Ман шуморо баргузидаам ва шуморо таъин кардаам“ (Юҳанно 15:16)

- Худо шуморо дӯст медорад ва нисбати ҳаёти шумо фикру ниятҳои ҳубу аъло дорад.

„...Зеро фикрҳое, ки Ман дар бораи шумо дорам, Ман медонам, — мегӯяд Худованд, — фикрҳое, ки ба ошоштагӣ оид аст, на ба бадӣ, то ки ба шумо ояндаи нек ва умедворӣ бибахшам“ (Ирмийё 29:11)

„Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худо роҳро дод, то ҳар кӣ ба Ё имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад“ (Юҳанно 3:16)

Масъалаҳо оид ба таҳқироти шахвонӣ

Саволҳои навбатӣ ба Чен Франк, мушовири дипломдор, ҷабрдидаи таҳқироти шахвонӣ ва муаллифи китоби „Дари умедҳо“, ки соли 1987 нашр гардидааст, мебошад.

Оё масъалаи таҳқироти шахвонӣ проблемаи ҷамъияти ҳозира мебошад?

Албатта ва бе шакку шубҳа. Мувофиқи тафтишҳои ба наздикӣ шуда, ҳар як зани сеюм дар Иёлоти Муттаҳидаи Амрико таҳқироти шахвониро то синни 18-солагӣ аз сар гузаронидааст. Аз байни мардҳо ин ҳолатро ҳар як шашум шахс аз сар гузаронидааст.

Лекин барои чӣ ба ин корҳое, ки аллакай гузашта рафтаанд, аҳамият медиҳем? Оё дар Навиштаҳои Муқаддас оварда нашудааст, ки „гузаштаре аз хотир бароварда, ба пеш ҳаракат кунем?“

Ҳа, оре, дар Навиштаҳои Муқаддас ин масъала таъкид карда шудааст. Аммо агар мо матни ин гуфтаҳоро дар Филиппин 3 аз назар гузаронем, мебинем, ки дар оятҳои пешина Павлус айнан дар бораи гузаштаи худ сухан меронад. Дар ояти 13-ум оварда шудааст, ки мо набояд худро ба ёдоварии ҳаёти гузаштаамон андармон созем, то худро аз ҳаракат ба сӯи мақсаде, ки Худо ба мо гузоштааст боз дорем. Вақте ки ман дар байни мардум корҳои бисёре кардам, фаҳмидам, ки дар натиҷаи ба гузаштаи худ диққати ҷиддӣ ва лозимӣ надодан ҳаёти инсон дар калонсолӣ метавонистааст хусусиятҳои хеле бадеро доро шавад.

Вақте ки мо ба таҳқироти шахвонӣ дучор мешавем, механизмҳои химоякунандаи мо ба кор мебароянд, то ки ин вазъияту ҳолати дарднокро вучуди мо ба осонӣ аз сар гузаронад. Ин механизмҳои химоякунанда хангоми саъю кӯшиши аз ҳад зиёд зохир мегарданд. Масалан, дар бисёр ҳуҷҷатҳо, зимни гузориши мақсадҳои амалинашаванда, машқ ва ҳаракатҳои аз ҳад зиёд. Вақте ки кӯдак

дучори таҳқироти шахвонӣ мегардад, ӯ дар бораи ба худаш, атрофиёнаш ва Худо як тасаввуроти бениҳоят бадшаклу баднамое пайдо карда, рафтори ношоиставу нафратомез дар мағзу майнаи ӯ чой мегиранд. Агар ҳамон кӯдак ба ин масъалаҳо сарфаҳм наравад ва ин амалҳои нохушро ҷо ба ҷо нагузорад ва ҳаллу фасл карда натавонад, он гоҳ ӯ бо фаҳмишҳои ғалату номаъқул калон шуда, кӣ будани худ ва кӣ будани Худоро фаҳмида гирифта наметавонад.

Ман боварии комил дорам, ки Худованд дар ҳаллу фасли бисёрии ин масъалаҳо ба мо мададу ёрӣ мерасонад, зеро ки дардҳои мо ўро ғамгину андӯхгин месозанд. Ў мебинад, ки воқеаҳо дар тамоми лаҳзаҳои ҳаёти мо инъикос меёбанд. Инчунин ин воқеаҳо дар бовар карда натавонистани мо ба дигарон зоҳир мегардад. Дар гумкунии хисси қадру қимати худ низ, ва дар қобилият надоштани мо ба муҳаббат зоҳир кардан нисбат ба дигарон мушоҳида мешавад. Қабул кардани муҳаббат аз дигарон ва аз Худо барои мо душвор аст. Зеро онҳо хатман дар тасаввуроти ғалату нодурусти мо нисбат ба Худо ва дар ҳаёти вазнину мушкилу пурпечутоби ҳамарӯзаи мо акс меёбанд. Худо бисёр меҳоҳад, ки мо ба одамон муносибати хуб дошта бошем ва аз ҳама муҳимтараш он аст, ки Худо меҳоҳад, ки мо бо Ў муносибати хуб ва имон дошта бошем. Худо бисёре аз ин воқеаҳои дарднокро фош сохта, ба рӯи об мебарорад, яъне ба ҳама дастрас менамояд. Зеро ки пинҳон доштани он воқеаҳои дарднок ба барқароркунии муносибатҳои дурусту хуби байни одамон ҳалал мерасонанд. Худо барои ҳалли ҳамин гуна масъалаҳо саъю кӯшиши ҳамешагӣ нишон медиҳад. Зеро Худо ба инсонҳо меҳрубон аст.

Агар ҷавонон сари вақт ба ин проблемаҳо хуб сарфаҳм нараванд ва онро ба сарҳади ҳал нарасонанд, он гоҳ чӣ ҳолате метавонад рӯй диҳад?

Ин чиз дар ҳаёти ман аз ҳама зиёдтар дар заминаи муносибатҳои байниҳамдигарӣ нақши худро гузоштааст. Дар солҳои ҷавонӣ маро одамони ба ман номувофиқе ба худ ҷалб мекарданд. Ман масеҳӣ шуда ҳам ба одамони ноустувору зудхашм ё бо одамони ҷавони носолим вомехӯрдм.

Агар мо масъалаҳои вазнини ҳалнашудаи пештараамонро ба дӯш гирифта бурдан гирем, моро аксар вақт одамони аз оилаҳои нуқсондор ва носолим ба худ ҷалб мекунанд. Гап дар сари он аст, ки ин душворӣ ба як доираи даврашакл табдил ёфта, аз насл ба насл мегузарад (нигаред Хуруҷ 34:6–7). Агар мо ин душвориро дарк накунем ва мунтазир шавем, баъди ба ҳаёти никоҳӣ ворид шудану оила ташкил карданамон ана ҳамон масъала мисли доираи даврашакл давр зада, аз нав чун фалокат ба сари мо меояд.

Ман бисёр бо чуфти оилаҳо вохӯрдм ва ба онҳо таҷриба гузарондам ва дидам, ки ба сари оилаҳо чӣ қадар воқеаҳои фоҷиавии

андӯхгину нанговаре омадаанд, чунки баъд аз таҳқири шахвониرو аз сар гузарониданашон нисбати он ягон чораҳои қатъию натиҷабахше дида нашуда буданд. Ҳатто дар муносибатҳои байниҳамдигарии ману шавҳарам ин масъалаҳо аз он сабаб сар зада буданд, ки мо ба оиламон баъзе масъалаҳои ҳалношударо бо худ оварда будем.

Ин проблемаҳо худ аз худ гум намешаванд. Дар байни гурӯҳи якуме, ки маро дастгирӣ менамуд, як зани 66-сола буд. Ҳамон зан иқрор шуд, ки як ҳодисаеро, ки бо он дучор шуда буд, 50 сол пинҳон доштааст. Дар он сирр тамоми эҳсосоти манфӣ, яъне фиребу найранг, дарду ғам, ошуфтагӣҳо ва парешонхотирӣҳои ӯ нӣҳон буданд. Мутаассифона, бояд гуфт, ки бисёре аз одамон ин гуна сиррҳоро пинҳон медоранд. Вале хоҳ-нохоҳ бо гузашти солҳову воқеаҳо ҳамаи ин хотираҳо, саргузаштҳо ва ҳамаи захмҳо аз нав эҳё мешаванд, яъне онҳо зинда мешаванд.

Оё мумкин аст, ки одами ба таҳқири шахвонӣ гирифтормӯда дар дили худ дардҳои решкунандае надошта бошад?

Не, фикр намекунам, ки дарде надошта бошад. Ба бисёр ҷабридаҳо лозим меояд, ки бо ин дардҳои худ мубориза баранд, то ки аз нав дар қалби одамони дигар поквичдонӣ, имон ва эътиқодно дарёфт намоянд. Одамоне, ки ин гуна ҳолатҳои нугуворо аз сар гузарониданд, аксар вақт худро айбдор ҳис мекунанд ё шарм медоранд, ки бо онҳо чунин ҳодисаи нохуше рӯй додааст. Онҳо метавонанд худро нопок, бадахлоқ ва одами паст эҳсос кунанд. Чунин одамон ба худ баҳои на он қадар баланд медиҳанд. Ба онҳо дарк ва қабул кардани муҳаббати Худо бисёр мушкул аст.

Баъзан чунин сиррҳо метавонанд хеле тӯлонӣ пинҳон монанд, вале оқибат рӯзе ошкор мешаванд. Дар мактаб ва коллеҷ ман дар назди худ вазифа гузошта будам, ки он ҳиссиёти нолозимеро, ки дар қаъри дили ман нишастааст, аз дили худ берун намоям.

Бисёриён дар симои ман як одами ба худ боварӣ дошта ва боғайратеро медиданд, ки хохони камол ёфтан аст ва дар байни дигарон бо имтиёзоташ сарбаланд гашта метавонад. Онҳо муборизаи маро бо ҳисси беқадрии худ ва талаботи маро ба худсобиткунӣ намедиданд. Инчунин онҳо намедиданд, ки ман барои бовар кардан ба ҳаққонияти муҳаббати Худо кӯшишҳои зиёде ба харҷ медиҳам.

Қадам нишонаҳо ва аломатҳо шаходат медиҳанд, ки шахсе ба таҳқироти шахвонӣ дучор омадааст?

Дар бораи баъзеҳояш ман аллақай дар боло гуфта гузаштам. Акнун иҷозат диҳед аломатҳо ва нишонаҳои дигарро, ки онҳо таъсири худро бисёр сахту захмину дарднок гузоштаанд ва то ҳоло ба шифои худ рӯ ба рӯ нашудаанд, номбар намоям:

- ғаму андӯхи кӯхнашуда (табиати нохуши доимӣ)
- асабонишавии беҳуда (беҳуда аз баҳри кори ночизе зуд ба хашм омадан)
- асабонишавӣ аз тарсу ваҳм
- ба воҳима афтодан
- ҳӯрокхӯрии берун аз норма, мисол, майл ба пурхӯрӣ, ҳиссиёти баланди гуруснагӣ, беиштихогӣ (гуруснашавӣ)
- ҳиссиёти беасоси шарм ва айб
- нест шудани хотира (як муддати муайян гум кардани хотира)
- душворӣ дар шиносшавӣ ва нобарорӣ дар интиҳоби рафиқон
- майли бо ҳамчинс ҳамхоба шудан (зан бо зан, мард бо мард)
- бефарқӣ дар алоқаҳо
- майл ба шахвати сунъӣ
- аз ҳад зиёд қабул кардани доруҳо
- дарди сар
- дарди меъда

Ин аломатҳо шояд дигар хел сабабҳо дошта бошанд. Бинобар ин барои хулоса баровардан саросема шудан лозим нест, махсусан ҳангоми „диагноз“ мондан ба одами бегона. Аммо агар дар ҳаёти шумо воқеаи таҳқироти шахвонӣ сар зада бошад ва агар ба муқобили ягонтаи аломатҳои овардашуда мубориза баред ва агар сарчашмаи масъала ёфт нашавад, сарчашмаи он метавонад ҳамон таҳқири шахвонӣ бошад.

Агар одам, кадом қинсе ки набошад, дар худ яке аз ин аломатҳоро пайдо намояд, бояд чӣ гуна рафтор кунад?

Пеш аз ҳама ба он одам лозим меояд, ки дуо кунад ва аз Худо хоҳиш намояд, ки ба кадом роҳ рафтани ӯро нишон диҳад. Баъзе аз дилозурдашудагон эҳсос меkunанд, ки ин масъалаҳо метавонанд танҳо ҳангоми сӯҳбати якка ба якка бо Худо ҳал шаванд. Худо қобилияти тавоноие дорад, ки моро пурра табобат намояд. Дар ин ҳолат ӯ мӯҳтоҷи ёрии дигар одамон нест. Ва дар айни замон барои ба мо мадад расонидан ва табобат кардан Худо бисёр вақт одамони дигарро истифода мебарад.

Ба одамоне, ки гирифтори таҳқироти шахвонӣ шудаанд, ман машварат медиҳам, ки ба мутахассисону донишмандони масеҳӣ, ки дар ин гуна масъалаҳо фаҳмиши баланд доранд, муроҷиат намоянд. Агар ин гуна донишманд ва мутахассис дар он наздикиҳо ёфт нашавад, он гоҳ лозим меояд, ки барои кӯмак одамони дар ин соҳа хубтар ва нағзтар фаҳмиш доштаро ба кӯмак даъват намоянд, яъне одамоне, ки дар бораи ин соҳа аз Китоби Муқаддас хонда бошанд ва дар семинарҳо иштирок карда бошанд ва ё барои ҳалли ин гуна масъалаҳо дониши кофӣ дошта бошанд.

Вакте кӯдаке, ки ба ин ҳолат, яъне ба таҳқироти шахвонӣ дучор гардидааст, ҳис мекунад, ки дар табобати он дардҳо як ҳудаш танҳост, ба назари ӯ чунин менамояд, ки дарди ҷароҳати ӯ афзун шуда истодааст. Ҳамон вақт ин ҷароҳат пурра шифо меёбад, ки одам дардҳои ин воқеаи ба сараш омадаро якҷоя бо шахси дӯстдоштааш табобат намояд, ки ӯ ишқу муҳаббати Худоро дар назари дардманд таҷассум ва ҷилвагар менамояд.

Агар ягон кас ба шумо гуяд: „Инро фаромӯш кун ва оромона умр ба сар бар“, шумо бояд фаҳмед, ки ин одам метавонад бо ниятҳои беҳтарин амал кунад, аммо намефаҳмад, ки ин масъаларо танҳо ба роҳи вонамуд кардани он ки ҳеҷ гуна захму дарде вучуд надорад, ҳал кардан мумкин нест. Хотирҷамъу ором нашлавед! Ягон мураббӣ, саркоҳин ё ягон масеҳии таҷрибадорро пайдо кунед, ки розӣ бошад, то бо шумо роҳро ба сӯи камолот дар Худо тай кунад.

Ба одам чӣ хел маълум мешавад, ки ӯ шифо ёфтааст?

Аломатҳои метавонанд ҳамин тавр оддӣ нест шаванд. Баъди он ки ман ба мураббӣ муроҷиат намудам ва бар зидди ҳашму ғазаб муборизаро шуруъ кардам, дардҳои сари ман рӯз аз рӯз кам шуда, маро азоб намедоданд. Ман он ғаму андӯҳ ва талхиро фаромӯш карда, қобилияти ба шавҳарам бовар кардан ва бо одамони дигар муносибатҳои мӯътадил барқарор намуданро дарёфт кардам.

Меҳоҳам одамонро, ки ба „зуд сихат шудан“ бовар мекунанд, огоҳ намоям. Қариб дар ҳар як номае, ки дастрас менамоям, занҳо ба ман дар бораи он нақл мекунанд, ки чӣ тавр онҳо дучори таҳқироти шахвонӣ шудаанд ва чӣ тавр онҳо ба муқобили ҷароҳатҳояшон мубориза мебаранд. Вале ин номаҳо ҳатман ин тавр ба охир мерасанд: „Ман мефаҳмам, ки ин масъала ҳалли ҳудро ёфтааст, барои он ки ман зинокорро бахшидам“. Дар асл бошад дар ин одам қисми зиёди он захмҳо решаҳои чуқури ҳудро доранд ва онҳо ҳоло пурра шифо наёфтаанд.

Шифоёбӣ аз таҳқироти шахвоние, ки дар замонҳои хеле пеш рӯй додааст, бо охиштагӣ шифо меёбад. Ин маънои онро дорад, ки онҳо то сихат ёфтанишон якҷанд зинаҳоро бояд аз сар гузаронанд. Масалан, он захмҳое ки бо онҳо дар 20-солагӣ мубориза карда наметавонам, дар синни 27-солагӣ ҳал мешаванд. Чизе, ки дар синни 35-солагиам бо он сару кор дорам, аз чизе ки дар синни 45-солагиам Худо ба ман ато мекунад, фарқи калон дорад. Ҳаёт ва табобат раванди дуру дароз аст.

Навиштаҷоти Муқаддас ба мо мегӯяд, ки мо дар ҷараёни „ба сурати Писари Худо“ монандшавӣ қарор дорем (нигаред Румиён 8:29) ва мо метавонем ба он бовар кунем, ки: „Ва яқин дорам, ки Ӯ дар шумо ба кори хайр шуруъ намудааст, онро то рӯзи Исои Масеҳ ба анҷом хоҳад расонд“ (Филиппиён 1:6).

Ман шифо ёфтам. Аммо дар айни замон ман дар чараёни шифоёбӣ хастам. Худо дар Рӯҳ кори Худо анҷом дод. Барои он ки кори анҷомёфта дар Рӯҳ зоҳир гардад, ба мо гузаштани вақт лозим аст.

Зинаҳои асосии шифоёбӣ кадомҳоянд?

Зинаҳое, ки тавассути онҳо Худо маро ба шифоёбӣ оварда расонд, муфассал дар китоби ман „Дари умедҳо“ тасвир ёфтааст. Дар поён мо он зинаҳоро, ки тавассути онҳо Худо маро ба шифодихӣ равона сохт, ба шакли кӯтоҳ меорам:

Дарк кардани мушкилот.

Нақл кардани саргузашт.

Сарфаҳм рафтан ба ҳиссиётҳо.

Ҷавобгариро муайян кардан.

Дида баромадани душвориҳо ва аломатҳо.

Мушоҳида кардани дигарон ва ба худтарбиякунӣ машғул шудан.

Вохӯрдан бо зинокор.

Тасдиқ кардани бахшиш.

Барқароркунии тасаввуроти дуруст дар бораи худ ва муносибати мӯътадили байниҳамдигарӣ бо атрофиён.

Ғамхорӣ оғоз намудан ва муносибати нек нишон додан ба одамони дигар.

Ман дар китоби худ менависам, ки ин даҳ зинаро иҷро кардан кори осон нест, ва шумо барои худ ба ҳулосае омада наметавонед, ки онро дар ду моҳ ва ё шаш моҳ тай намоед. Худо бо ҳар яки мо аз рӯи нақшаи махсус кор мекунад. Бо вучуд ин, ин даҳ зинаро метавонем ба сифати аломати ёридиҳанда барои ҳалли масъалаҳои дигар истифода барем.

Марҳамат карда, бар хотир гиред, ки ба кӯдак ё ба ҷавон вохӯрдан бо одами озордода лозим нест. Агар ин вохӯрӣ рӯй диҳад, бехтараш дар калонсолӣ рӯй диҳад ва танҳо баъди дуоҳои зиёд ва маслиҳатҳо бо мутахассисони ин соҳа рӯй диҳад.

Оё инсон аз дардҳое, ки фосиқ ба амал овардааст, халос шуда метавонад?

Албатта метавонад. Лекин каме вақтро мегирад, аммо Худо меҳодад, ки мо дар Ё бо ҳаёти пурра зиндагӣ кунем. Ё меҳодад, ки мо бо Ё бо хурсандӣ зиндагӣ кунем. Худо медонад, ки масъалаҳое, ки ҳал нашудаанд, яъне он захмҳое, ки ҳоло шифо наёфтаанд, дар байни муносибати мову Худо як девор ё монеае мебошанд. Бинобар ин Рӯҳи Ё „Шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамой хоҳад кард“ (Юҳанно 16:13). Бо мо гуфта шудааст: „Ва ростиро хоҳед шинохт, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард“ (Юҳанно 8:32).

Агар ман дар ҳалли ин масъала мустақилона кӯшиш кунам чӣ? Оё лозим аст, ки ҳангоми ба ақди никоҳи шавҳари ояндаам дохил шудан дар бораи ин саргузашти худ ба ӯ хабар диҳам ва ёро доир ба ин огоҳ созам?

Бале. Ба ҳаллу фасли ин масъала ба ҳар шаклу намуд машғул шавед ҳам, хоҳ-нохоҳ оқибати ин воқеа ҳангоми алокаи чинсӣ баъд аз никоҳ ҳатман маълум мегардад. Бинобар ин фикр мекунам, ки агар ин масъала то рӯзи никоҳ ҳал карда шавад, бисёр олий ҳоҳад шуд. Ман ба шавҳарам Дон то ақди никоҳ ин масъаларо бо тамоми нозукиҳояш фаҳмонда дода натавонистам, ки бо ман чӣ рӯй дода буд. Аммо ман хурсанд будам, ки ақаллан ба ӯ хабар дода будам. Дон то охир нафаҳмид, ки бо ман чӣ рӯй додааст, лекин ман хурсанд ҳастам, ки ба ӯ гуфтам. Фикр мекунам, ки ин барои масъаларо бо тамоми нозукиҳояш ба шавҳари эҳтимоли нақл кардан вақти зиёдеро дар дуо ва фикронӣ гузаронидан лозим аст. Ба ин гуна ҷуфтҳо маслаҳат медиҳам, ки дар бораи ин масъалаю саволҳо, аввал ба саркоҳинон муроҷиат кунанд. Дуюм ба дӯсти наздик ва сипас ба одамоне муроҷиат кунанд, ки онҳоро ба сабаби зиндагӣ ва рӯзгори хубашон намунаи ибрат мешуморанд.

Худо дар кучо буд, вақте ки ин воқеа рӯй дод?

Дар рафти табобат ман ин саволро худам ба худам дода будам. Ба ҳамаи ҷабрдидагон маслиҳат медиҳам, ки дар назди Худо поку тоза бошед. Инчунин дар назди ҳиссиёти худ покдоман буда, аз Худо баъзе саволҳои мушкилро пурсед. Вақте ки ман ин саволро ба Ё додам, ӯ ба ман шахсан бо Каломи Худ ҷавоб дод ва ман боварии калон дорам, ки Ё ба шумо низ ҷавоб хоҳад дод.

Худо ҳеч гоҳ бадро хуб ва ҳаромро ҳалол намегӯяд. Ин кореро, ки бо ман рӯй додааст, Ё ташкил накардааст. Ин воқеаҳои фоҷиавӣ аз сабаби мавҷудияти гуноҳҳои одамизод рӯй додааст. Инчунин ин воқеаҳо барои он рӯй додааст, ки шайтон кӯшиш мекунад, ки ақли моро „бидуздад, моро бикушад ва талаф кунад“ (Юҳанно 10:10). Ман фикр мекунам, ки сабаби ин воқеа на танҳо аз тарафи шайтон барои куштани ман буд, балки инчунин қасди ӯ барои нобуд сохтани оилаи ман низ буд. Шукри Худо мекунем, ки Ё Худои бахшанда ва шифодиханда аст. Ё ба мо ваъда додааст, ки „барои солҳое, ки малах, елеқ ва ҳасил ва гозом, яъне ўрдуи азими Ман, ки бар шумо фиристода будам, хўрдааст, ба шумо подош хоҳам дод“ (Юил 2:25). Маҳз дар ҳаёти ман ҳамин чиз рӯй дода буд.

Ў қодир аст ҳама чизро сафед кунад, вақте ки мо ҳаёти худро ба дастони пурлутфу саховати Ё месупорем.

Яке аз ҷойҳои дустдоштаи ман дар Китоби Муқаддас — Ишаёи Набӣ 49:15–16 мебошад: „Оё зан бачаи ширмаки худро фаромӯш карда, ба писари батни худ раҳмаш намеояд? Ва инҳо фаромӯш кунанд ҳам,

Ман туро фаромӯш нахоҳам кард. Инак, Ман туро бар кафи дастҳои Худ накш кашидаам; ҳисорҳои ту доим пеши назари Ман аст“.

Медонам, ки Худо ҳеҷ гоҳ аз назари Худ он кӯдаки 10-соларо, ки бисёр солҳо пеш азоб кашида буд, дур намесозад. Ё маро ҳамон вақтҳо чӣ қадаре, ки дӯст медошт, ҳоло ҳам ҳамон қадар дӯст медорад. Ё маро аз „водиҳои дардҳо“ халос кард ва барои ман „Дарҳои умед“-ро воз намуд.

Исо омад, ки „шикастадилонро шифо бахшад ва озодиро ба асирон ва биноиро ба кӯрон мавъиза намояд“ (Луқо 4:18). Ё меҳонад, ки инро дар ҳаёти мо амалӣ гардонад. Худо ба мо дар Ҳизқиёл 36:34–36 чунин ваъдаҳо додааст:

„Ва замини харобае, ки дар назари ҳар раҳгузар вайронаю валангор буд, кор карда хоҳад шуд, ва хоҳанд гуфт: Ин замин, ки хароба буд, мисли боғи Адаи шудааст, ва ин шаҳрҳое, ки хароба ва вайронаю валангор буд, ҳисордор ва маскан гардидааст. Ва халқҳое, ки дар гирду пеши шумо боқӣ мондаанд, хоҳанд донист, ки Ман, ки Худованд ҳастам, вайронаҳоро бино кардаам, ва харобазорро дарахт шинонидаам; Ман, ки Худованд ҳастам, гуфтам ва ба амал овардам“.

Ин рӯйхати китобҳоест, ки шумо дар ҳаёти ҳаррӯзаи худ истифода бурда метавонед

Botkin-Maher, Jennifer. *Nice Girls Don't Get Raped* (San Bernardino, Calif.: Here's Life, 1987).

Didato, Victoria Kepler. *One in Four* (Mansfield, Ohio: Social Interest Press, 1984).

Frank, Jan. *A Door of Hope*, (San Bernardino, Calif.: Here's Life, 1987).

McDowell, Josh. *Building Your Self-Image* (Wheaton, Ill.: Tyndale, 1984).

— *Love, Dad* (Waco, Tex.: Word, 1988).

— *The Secret of Loving* (Wheaton, Ill.: Tyndale, 1985).

McDowell, Josh, and Paul Lewis. *Givers, Takers, and Other Kinds of Lovers* (Wheaton, Ill.:Tyndale, 1980).

Purnell, Dick. *Free to Love Again: Coming to Terms with Sexual Regret* (San Bernardino, Calif.: Here's Life, 1989).

What Everyone Should Know About The Sexual Abuse of Children, A Scriptographic Booklet by Channing L. Bete Co., Inc., South Deerfield, Mass., 1987.

Шумо дар бораи ин шунда будед?

Ба ҳама маълум аст, ки дар Ҷаҳони мо қонуни материали фаъолият мекунад. Лекин боз қонуни рӯҳонӣ мавҷуд аст, ки алоқаи шуморо бо Худо нишон медиҳад.

Биёед онҳоро дида мебароем.

Қонуни Якум Худо шуморо дӯст медорад ва нияти ачибу базед дорад, ки ба ҳаёти шумо Тааллуқ дорад.
(Матне, ки дар ин китоб ҷойгир аст, аз Китоби Муқаддас хонда шавад.)

Муҳаббати Худо

„Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худо ро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад“ (Юҳанно 3:16).

Нияти Худо

Масеҳ гуфт: „Ман омадам, то ки онҳо ҳаёт ёбанд ва онро ба фаровонӣ дошта бошанд“ (Юҳанно 10:10), яъне ҳаёти мукамал дошта бошанд, ки пур аз маъноӣ чуқури рӯҳӣ бошад.

Пас чаро аксари одамон ин „ҳаёт бо фаровонӣ“-ро надоранд. Барои он ки...

Қонуни Дуюм одаимизод гуноҳкор аст ва аз Худо ҷудо шудааст.
Барои хамин одаимизод наметавонад муҳаббати Худоро ва нияти Ӯро фаҳмад ва эҳсос намояд.

Одаимизод гунаҳкор аст

„Чунки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд“ (Румиён 3:23).

Одаимизод барои он офарида шуд, ки бо Худо алоқа дошта бошад. Аз рӯи якравии худ одаимизод роҳи худро интиҳоб кард. Аз рӯи ин

интихоб, алоқа бо Худо канда шуд. Ин якравии одамизодро, ки нисбат ба Худо беитоатино дар бар мегирад, Китоби Муқаддас гуноҳ мегӯяд.

Одамизод аз Худо ҷудо шудааст

„Зеро ки музди гуноҳ мамонт аст“ (Рӯҳан ҷудо шудан аз Худо) (Румиён 6:23).

Ин расм ба мо нишон медиҳад, ки Худо Муқаддас ва одам гуноҳкор аст. Дар байни Ӯ ва Худо ҷари калон мавҷуд аст. Тиракҳо нишон медиҳанд, ки одамизод меоҳад ба Худо ва ҳаёти фаровон бо қувваи худ, бо қорҳои нек, бо дин ва фалсафаи худ расад.

Ягона роҳеро аз ин роҳи сарбаста ба мо қонуни сеюм нишон медиҳад.

Қонуни Сеюм

Исои Масеҳ ягона роҳест, ки Худо ба мо барои аз гуноҳи одамизод наҷот ёфтан додааст. Танҳо ба воситаи Ӯ мо метавонем муҳаббат ва нияти Худоро ҳис кунем.

Ӯ барои мо мурд

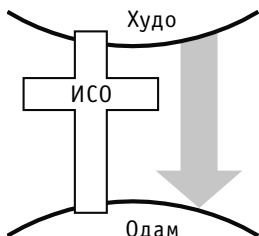
„Лекин Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо бо ҳамин исбот мекунад, ки ҳангоме ки гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд“ (Румиён 5:8).

Ӯ аз мурдагон эҳё шуд

„Яъне Масеҳ... барои гуноҳҳои мо мурд, ва Ӯ дафн карда шуд, ва... дар рӯзи сеюм эҳё шуд. Ва ба Кифо ва баъд ба он дувоздаҳ нафар зоҳир шуд. Пас аз он ба зиёда аз панҷсад нафар бародарон дар як вақт зоҳир шуд“ (1-Қўринтиён 15:3–6).

Ӯ ягона роҳ ба сӯи Худост

„Исо ба вай гуфт: Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам, касе наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба воситаи Ман“ (Юҳанно 14:6).

Дар сурат маълум аст, ки Худо кўпруке дар байни ҷарӣ мондааст, ки байни одаму Худо аст. Ин кўпрук Писари Ӯ, Исои Масеҳ аст, ки барои гуноҳҳои мо ҷазо дидааст.

Ин 3 қонуно доништан бас нест.

Қонуни мо бояд шахсан Исои Масеҳро мисли
Чорум Начотдиханда ва Худованд қабул кунем. Он гоҳ
 мо мухаббати Ӯро ва нияти Худоро мефаҳмем.

Мо бояд Исоро қабул кунем

„Лекин ба онҳое ки Ӯро қабул карданд ва ба исми Ӯ имон оварданд, қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд“ (Юҳанно 1:12).

Мо Исои Масеҳро бо имон қабул мекунем

„Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон начот ёфтаед, ва ин на аз шумост, балки атои Худост. Ва аз аъмол нест, то ки ҳеҷ кас фахр накунад“ (Эфсӯсийн 2:8–9).

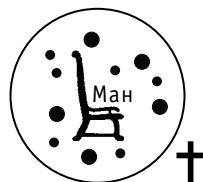
Исои Масеҳро қабул карда, мо аз нав тавлид мешавем
 (Юҳанно 3:1–8-ро нигаред).

Мо Исои Масеҳро ихтиёрона ва бо майли худамон қабул мекунем
 Масеҳ гуфт: „Инак, назди дар истода, тақ-тақ мекунам, агар касе овози Маро шунида, дарро воз кунад, назди ӯ даромада...“ (Ваҳй 3:20).

Масеҳро қабул кардан аз он иборат аст, ки шумо шахсан бо Худо муомила кунед ва ба Исои Масеҳ иҷозат диҳед, ки ба ҳаёти шумо дохил шавад, то ки гуноҳҳои шуморо бубахшад. Исои Масеҳ писари Худост ва Ӯ барои гуноҳҳои мо мурд гуфта фикр кардан кифоя нест. Муҳимаш — Исои Масеҳро бо имон қабул кардан лозим аст. Исои Масеҳро бо имон қабул кардан бояд аз тахти дил бошад.

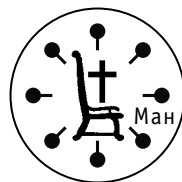
Ин ду доира ду рамзи ҳаётро ифода мекунанд:
 Ҳаёте, ки одам худааш роҳбарӣ мекунад.

- Ман** — Дар тахти ҳаёти худ
 † — Масеҳ берун аз ҳаёти ман
 • — ҳаракатҳои зиндагӣ аз ҳуди одам мебарояд ва бисёр вақт ба пушаймонӣ меорад.

Ҳаёте, ки Масеҳ роҳбарӣ мекунад.

- † — Масеҳ дар роҳи ҳаёти ман.
Ман — Ҷои худро ба Масеҳ додам.
 • — Ҳаракатҳои зиндагии ман аз Масеҳ аст, ки нияти Худо аст.

Кадоме аз ин доираҳо ҳаёти шуморо нишон медиҳад?
Кадоме аз ин доираҳоро шумо мехостед интиҳоб кунед?
Дар давом ба шумо фаҳмонда мешавад, ки чӣ тавр шумо метавонед
Исои Масеҳро қабул кунед.

Шумо метавонед ҳозир бо имон Масеҳро қабул кунед ва бо ин дуо ба Ӯ муроҷиат кунед

(Дуо — сӯҳбат бо Худост)

Худо дили одамро хуб медонад. Барои ҳамин ба Ӯ на суҳанҳои шумо,
балки ҳолати дили шумо муҳим аст. Дуо метавонад ин тавр бошад:

*„Худои ман Исои Масеҳ, ман мӯҳтоҷи ту ҳастам. Шукр
мекунам барои марғи Ту дар салиб, ки барои гуноҳҳои
мо буд. Ман ба Ту дили худамро кушода медиҳам
ва Туро ҳамчун Наҷотдиҳанда ва Худованд қабул
мекунам. Ба Ту шукр мекунам барои он ки гуноҳҳои
маро бахшидӣ ва ҳаёти ҷовидонӣ ато кардӣ. Ҳаёти
маро ба дастӣ Худ гир. Чи хеле ки Ту дидан меҳохӣ,
ҳамон тавр маро соз. Ба Ту шукргузорӣ мекунам, Худои
бузург: Падар, Писар ва Рӯҳулқудс. Омин“.*

Ин дуо нияти дили шуморо ифода мекунад?

Агар „Ҳа“ бошад, бо ин дуо, дуо кунед ва Исои Масеҳ ба ҳаёти
шумо ворид мешавад, чӣ тавре ки ваъда дода буд.

Чӣ тавр фаҳмидан мумкин аст, ки Исои Масеҳ ба ҳаёти шумо ворид шуд.

Шумо дар ҳаёти худ Исои Масеҳро қабул кардед? Чӣ тавре ки Ӯ ваъда
дода буд (Ваҳй 3:20), акнун Масеҳ нисбат ба шумо дар кучо чойгир
аст? Масеҳ гуфта буд, ки ба ҳаёти шумо дохил мешавад. Оё Ӯ фиреб
карда метавонад? Шумо чӣ тавр бовар карда метавонед, ки Худо ба
дуои шумо ҷавоб додааст? Барои он ки Худо ва Каломи Ӯ сазовори
боварӣ аст.

Ба одамоне, ки Масеҳро қабул мекунанд, Китоби Муқаддас ҳаёти ҷовидонӣ ваъда додааст

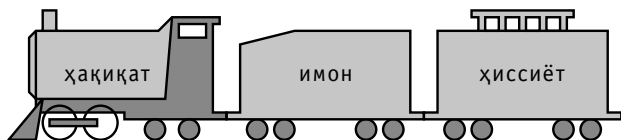
„Ва ин шаҳодат аз он иборат аст, ки Худо ба мо ҳаёти ҷовидонӣ ато
намудааст, ва ин ҳаёт дар Писари Ӯст. Касе ки Писарро дорад, ҳаёт
дорад, касе ки Писари Худоро надорад, ҳаёт надорад. Ба шумо, ки ба
исми Писари Худо имон доред, инро навиштам, то донед, ки шумо ба
Писари Худо имон дошта, ҳаёти ҷовидонӣ доред“ (1-Юҳанно 5:11–13).

Ҳамеша ба Худо шукргузорӣ кунед, барои он ки Исои Масеҳ дар ҳаёти шумост ва Ӯ шуморо тарк намекунад (Ибриён 13:5). Аз ваъдаи Ӯ хулоса бароварда, шумо медонед, ки Исои Масеҳ дар даруни шумо зиндагӣ мекунад ва аз он рӯзе, ки Исои Масеҳро ба зиндагии худатон таклиф кардед, шумо сазовори ҳаёти ҷоводонӣ шудаед. Ӯ шуморо фиреб намекунад.

Инро доништан муҳим аст...

Ба ҳиссиёти худ такя накунад

Нуктаи асосии имони мо ҳиссиёти мо нест, балки ваъдаи Худо аст, ки дар Китоби Муқаддас оварда шудааст. Масеҳиён бо умеди Худованд ва Каломи Ӯ зиндагӣ мекунанд. Дар ин расм шумо қатораро мебинед, ки ҳаёти масеҳиёнро тасвир мекунад ва алоқаи байни ҳақиқат (Худо ва Каломи Ӯ), имон (имони мо ба Худо ва Каломи Ӯ) ва ҳиссиётро (оқибати имони мо ва итоат кардани мо) нишон медиҳад (Юҳанно 14:21).

Фаҳмо аст, ки паровоз бе қатора ҳам ҳаракат мекунад. Лекин ин номумкин аст, ки поездро бо ёрдами қатора ба ҳаракат дароранд. Мисли ҳамин мо масеҳиён на ба ҳиссиёти худ, балки ба имони худ ва ба обрӯи бузурги Худо ва Каломи Ӯ бояд такя кунем.

Вақте ки шумо Исои Масеҳро қабул кардед

Аз он вақте ки шумо Исои Масеҳро бо имон қабул кардед, бисёр чизҳо рӯй додааст, махсусан:

1. Исои Масеҳ ба Ҳаёти шумо ворид шуд (Ваҳй 3:20; Қўлассиён 1:27)
2. Шумо ба омуриши гуноҳҳо сазовор шудед (Қўлассиён 1:14)
3. Шумо фарзанди Худо шудед (Юҳанно 1:12)
4. Шумо ҳаёти ҷовидонӣ гирифтед (Юҳанно 5:24)
5. Тарзи ҳаёти шумо дигар шуд (Юҳанно 10:10; 2-Қўринтиён 5:17; 1-Таслўникиён 5:18).

Шумо аз қабул кардани Исои Масеҳ дида ягон чизе пурфайзу бобаракаттарро тасаввур карда метавонед? Шумо ҳуди ҳозир барои он чизҳое ки Ӯ барои шумо кардааст, шукргузорӣ кардан мехоҳед? Ба Худо шукр гуфта, шумо имони худро ба Худо нишон медиҳед.

Барои он ки ҳаёти нави шумо пурқимат шавад, шумо бояд рӯҳан тақомул ёбед.

Барои рӯҳан тақомул ёфтан чиро доништан лозим аст

Рӯҳан тақомул ёфтани ба имон доштан ба Исои Масеҳ вобастагӣ дорад. „... чунки одил ба воситаи имон зиндагӣ хоҳад кард“ (Ғалотиён 3:11). Ҳаёти имондорона шуморо водор месозад, ки дар ҳар як ҳодисаи хурди зиндагистон пеш аз пеш ба Худо таваккал кунед ва ин корхоро ба анҷом расонед:

1. Ҳар рӯз ба Худо бо дуо муроҷиат кунед (Юҳанно 15:7).
2. Каломи Худоро ҳар рӯз хонед (Аъмол 17:11) — аз Инҷил сар кунед.
3. Ба Худо дар ҳар кор иттиқод кунед (Юҳанно 14:21).
4. Дар тамоми ҳаёти худ ба одамон дар бораи Исои Масеҳ бо аъмол ва бо Каломи Худо шаҳодат додан (Матто 4:19; Юҳанно 15:8).
5. Дар ҳама чиз ба Худо бовар кардан лозим аст (1-Петрус 5:7).
6. Ба Рӯҳулқудс имконият диҳед, ки шуморо идора кунад ва бо қувваи Ҳуд пур кунад — барои зиндагии ҳаррӯза ва шаҳодат додан дар бораи Масеҳ (Ғалотиён 5:16,17; Аъмол 1:8).

Дар калисо бо имондорон алоқа кардан

Каломи Худо ба имондорон маслиҳат медиҳад, ки „...ҷамъомади худро тарк накунем“ (Ибриён 10:25).

Вақте ки ҳезум дар як ҷой бошад, оташ нағз дармегирад, аммо агар пароканда бошад, тез хомӯш мешавад. Ҳамин тавр бо имондорон ҳам мешавад. Агар шумо ба ягон калисо аъзо набошед, таклифро интизор нашавед. Дар ҷои зиндагистон ягон имондорро ёбед (ё ки калисоро), ки Исои Масеҳро ва Каломи Худоро шаҳодат медиҳанд. Ин барои зиндагии рӯҳонии шумо муҳим аст.

Дар бораи муаллифи ин китоб

Ҷош Макдауел дар айни замон яке аз ваъзгӯёни бузург ва машҳур дар тамоми ҷаҳон ба ҳисоб меравад. Дар 23 соли охир вай бо 18 000 лексияҳо ва сӯҳбатҳо дар назди 8 миллион донишҷӯён дар 1000 донишқадаҳои олии 72 давлати замин баромад кард. Ҷош муаллифи 32 китоби бестселлер аст. Вай дар 27 филм ва 2 намоиши телевизионии махсус иштирок кардааст. Ҷош бо муваффақият курси иқтисод ва бизнесро дар Келог-Колледж тамоm кард. Ӯ боз бо мувофақият донишгоҳи олиро тамоm кард ва дипломи мутахассиси забон ва илми динро гирифт ва аъзои ду ҷамъомади машҳур аст. Дар 1976 сол ӯ дар „Рӯйхати қобилиятдорони ҷавони Амрико“ дохил шуд. Вай дар кумитаи „Ҷасй“ — ҷамъиятие, ки бо масъалаҳои ҷавонони ШМА машғул аст, кор мекунад. Вай доктори ҳуқуқ ва илми дин аст.

Ҷош ва ҳамсараш Дотти 4 фарзанд доранд, онҳо дар шаҳри Джилин, штати Калифорния зиндагӣ мекунанд.

ГУНОҲ

БУДАНИ

АЛОҚАИ ЧИНСӢ

ВА

БАҲШИШ

Шумо наметавонед вақтро ба қафо гардонед, вале шумо метавонед ҳама чизро аз нав шуруъ намоед.

Ҷош Макдауел, муаллифи китобҳои маълум ва воизи машҳур чӣ гуна бадар намудани ҳисси нафрат ва гуноҳро, ки бо таҷрибаи алоқаи ҷинсии нобарор вобаста аст, нишон медиҳад. Агар шумо ба алоқаи ҷинсӣ бо хоҳиши худ даст задед, ё шуморо маҷбур карданд, дар ҳама ҳолат метавонед ҷароҳати рӯҳии худро таскин дода, нагузоред, ки он дарди рӯҳӣ муносибати самимии шуморо ба атрофиён халалдор кунад.

Зарбаҳоре, ки дар гузашта дидед, набояд ба саломатии рӯҳӣ ва ҳиссиёти шумо, чӣ дар ҳозира ва чӣ дар оянда, зарар расонад.